



Fašaňku, fašaňku už je t'a namále

ORELSKÉ
DĚTSKÉ
KARNEVALY



Postní doba s Ježíšem opuštěným

V postní době se modlíme Křížovou cestu. Víte, že by ji šlo prožívat i mimo kostel? Může jít o zajímavou hru. Když se díváme očima víry, která uznává, že on vzal na sebe bolesti všech lidí, všechny hříchy a jejich důsledky, můžeme jej potkat v každé bolesti, v každém člověku.

Vezměte si slovník a trochu si s ním hrajte, nebo aspoň vzpomínejte výrazy, které znamenají bolest, škodu, zlobu, ošklivost, hřích. Najdete jich tisíce. Hra může pokračovat, když potkáme jakoukoliv bolest, zklamání, ponížení, nepochopení, neuznání, únavu, nervozitu, strach, vlastní chyby a selhání, když se setkáváme se zlobou lidí. Ve všech takových situacích můžeme potkat trpícího Ježíše, dát mu jméno a s radostí, že jsme ho poznali, jej obejmout. Bolest hned nepřestane, ale objeví se štěstí ze setkání s Bohem. Celý život se pak stane hrou a my získáme dojem, že Snoubence naší duše baví brát na sebe nejrůznější podoby a tváře či převleky a těšit se na to, jestli jej poznáme a přijmeme, jestli se budeme radovat z jeho blízkosti.

Láska k Ježíši není jen téma pro modlení, ale způsob života, který formuje silného křesťana a buduje nové vztahy a nese bohaté plody, působí růst církve, bourá přehradu mezi lidmi a buduje rodiny i orelská společenství a přináší hlubší poznání Boha. Přináší jistotu, že ani v nejtěžší temné noci nebude člověk bez Boha, protože ho pozná v samotné temnotě. Ponoření do temnoty Velkého pátku ve spojení s Ježíšem přináší jistotu vítězství velikonočního rána, protože Opuštěný a Zmrtvýchvstalý je tentýž.

+JAN GRAUBNER



*Vlaštovky přilétly,
jaro na křídlech svých přinesly.
Sluníčko zahřívá zem,
narcisky vykukly ven....*



Zprávy z ústředního sekretariátu

6-7

Kromě výpisů z usnesení zde najdete výzvu pro orelské soubory k účasti na Folklorním festivalu v Brně, nebo přihlášku na FICEP camp do Francie.

Závody na běžkách

9

Jaro definitivně vyhrálo nad zimou, my se ale ještě vrátíme k závodům na běžkách v Drnovicích v areálu Ploštiny.



Foto: Radek Hůrka

Představujeme....

14–15

Jmenuji se Vojtěch Jelínek a patřím do orelské rodiny v Moravském Krumlově. Dříve než se podělím o zážitky ze závodu, který jsem absolvoval v září loňského roku, chci zavzpomínat na své tělovýchovné začátky.

Vaše soutěžní příběhy

19–21

Dnes se můžete začíst do „Neskutečných příběhů“, které byly v literární soutěži ohodnoceny na stříbrných příčkách. Shodou okolností – čistě dámská záležitost...

Ze žup a jednot

26–30

Dozvíte se, co je soutěž Brána k druhým a která jednotka se do soutěže zapojila, kdo a proč pořádá manifestační závod Koloběh, o hezké vzpomínky na babičku se s námi podělil její vnuk a bez vyčtu úspěchů vyškovských atletů si už blok informací ze žup a jednot ani neumíme představit....

Sestry a bratři,

Většinou v tomto sloupku upozorňuji na nějakou orelskou zajímavost, téma nebo článek, o kterém si v časopise můžete přečíst. Dovolte mi prosím udělat jednu změnu. Ráda bych vám vysvětlila, proč a jak vznikly texty na str. 23.

Předem podotýkám, že nejsem žádný spisovatel, nejsem ani novinář, ale jsem člověk, který vnímá svět kolem sebe. Tím, že jsem se dostala na měsíc do trochu jiného prostředí, které ale určitě většina z vás zná, popsala jsem několik málo humorových i vážných situací, které jsem mohla zažít.

Moji lékaři i zdravotní pojišťovna rozhodli, že je na čase, abych navštívila lázně. S příchodem nového roku jsem tedy odjela s úmyslem uzdravit svoje tělo. Můj srdeční tep v klidovém režimu dosahoval hodnot závodního koně a cílem bylo dostat jej z trojciferných čísel na dvojciferná, hodnoty hladiny cukru v krvi z dvojciferných čísel na jednociferné a tak dál. Našlo by se toho hodně. Těšila jsem se, že si odpočinu, že konečně přečtu knížky, které jsem dostala před několika lety, že dopletu svetr, protože děti rostou příliš rychle, že obvolám svoje kamarádky a v klidu pokecáme...

Holkám se omlouvám, ale určitě se někdy ozvu, knížky, jak jsem na polici vybalila, jsem po měsíci opět zabalila, aspoň, že ten svetr je hotový... zkrátka chytlo mě psaní. Nechám vás tedy nahlédnout do „Deníčku lázeňské švihačky“.



Časopis OREL – vydává: Orel – redakce: Ing. Miluše Macková. Kontakt na redakci: Orel ústředí, Pellicova 2c, 602 00 Brno, tel.: 543 244 880, e-mail: redakce@orel.cz, internet: www.orel.cz – vydavatel: Orel, Pellicova 2c, 602 00 Brno. Příspěvky do časopisu zasílejte redakci. Uzávěrka pro příspěvky do čísla 2/2017 je 20. 5. 2017. – Redakce si vyhrazuje právo příspěvky upravovat. Nevyžádané materiály se nevracejí. Čtyři čísla za rok v celkové ceně 140,- Kč vč. poštovného. Cena jednoho čísla 35,- Kč. Informace o předplatném podává a předplatitelský servis zajišťuje redakce. Distribuce v ČR: Kongres-takt, Brno. Distribuce do zahraničí a osobní odběr: redakce – Náklad: 1200 výtisků – Sazba: Miloslav Vymazal – Tisk: Olprint Šlapanice, evidenční číslo: MK ČR E 5773, ISSN: 1210-1184

Foto na titulní straně: Jiří Šupálek



Fašaňku, fašaňku už je ťa ... znělo na Ústředním orelském plese

Poslední únorovou sobotu zaplnili do posledního místa nový ratiškovický Spolkový dům všichni ti, kdo se chtěli před začátkem postní doby pobavit. Místní jednota Orela ve spolupráci s MO KDÚ-ČSL se poprvé zhostila pořadatelství této ústřední kulturní akce.

Ve vstupní hale hrála k příjemnému naldění příchozím místní cimbálová muzika slovácké písničky. Ve vyzdobeném sále a po úvodních tónech orelského pochodu, přivítal všechny přítomné poslanec Parlamentu České republiky Ing. Josef Uhlík. Dále přivítal hlavní představitele Orela Čes-

ké republiky, a to starostu Orela Ing. Stanislava Juránka a 1. místopředsedku Ing. Miluši Mackovou, dále pak hosty z politického veřejného života - poslance PS ČR Mgr. Jiřího Miholu a Ing. Jaroslava Klačku, také místní starostku a senátorku Ing. Annu Hubáčkovou a další vzácné hosty.



Po úvodním slově Ing. Stanislava Juránka a po orelské modlitbě přednesené P. Alvarezem Kodedou následovalo předtančení latinsko-amerických tanců v podání Julie Balákové a Nicolase Nováka mistra republiky ČR. Předtančení uvedlo hosty do té správné tancechtivé nálady a propukla zábava, kterou po celý večer udržovala cimbálová muzika a dechová hudba Šohajka řízená Vojtou Ducháčkem. V předsálí pre-





namále...

zentovalo své vzorky vína místní vinařství Bábíček/Vacenovský. Netradiční plesu, ale blízce Orlu, bylo koulení o ceny v místní čtyřdráhové kuželně, která je součástí nového Spolkového domu. Této soutěže „na tři hody bosky“ se zúčastnilo asi 150 účastníků plesu. A protože se blížil konec fašaňku, byla rozdána tombola, ve které bylo více než 200 darů od štědrých sponzorů, ústředí Orla, žup i jednot. Pak už následovaly naše tradiční zvyky jako „Skákání na konopě“ a „Pochováání basy.“

Rádi bychom poděkovali všem sponzorům a dárcům, děkujeme ratíškovickým souborům Robkám ze Sěčky, Ženuškám, Mužskému pěveckému slováckému sboru a všem, kteří prezentovali fašaňkové zvyky.

Velké díky patří organizačnímu týmu a všem, kdo jakkoliv přispěl ke zdárnému průběhu plesu. Za jednotu Orel Ratíškovi-

ce chci tímto vyjádřit velký dík za možnost uspořádat Ústřední ples. Doufám, že jsme nezklamali a naši hosté se dobře bavili. Těšíme se na další setkání u nás v Ratíškovících na jakékoliv příští akci.

LUDEK VACENOVSKÝ, starosta jednoty



Letošní ústřední ples Orla měl příchut Moravského Slovácka. Hosté byli přijati s pověstnou pohostinností jižní Moravy. Pro hosty byly připraveny pochoutky z domácí zabijačky, vynikající moravská

vína i bohatá tombola. Ples se konal poslední sobotu před začátkem postní doby. Byl proto spojen s tradičními fašaňkovými zvyky z této oblasti, a to skákáním na konopě a pochovááním basy. Program večera byl také zpestřen soutěží v kužlách. Každý host měl tři hody, byl vyhlášen vítěz v kategorii žen a mužů a v obou kategoriích byl vyhlášen i „čulibrk“ – vítěz s nejmenším počtem bodů. Někteří dokázali na tři hody uhrát i nulu. Není sice nejlepší vizitkou, že v kategorii mužů získal prvenství člen Orla ze Synalova, ale věřím, že výsledek vybudil dotyčného k poctivým tréninkům. Velice potěšitelná byla i hojná účast „přespolních“ Orlů. Zastoupení zde mělo sedm žup z celé členské základny, ne jen starostové, kteří by přijeli jen z povinnosti. Na plese jsme se opravdu cítili velmi příjemně. Velké díky od nás patří pořadatelům z jednoty Ratíškovice. Svého úkolu se zhostili opravdu na výbornou.

MARIE JUREČKOVÁ, generální sekretářka
Foto: V. NOVÁČEK, V. VAHALA a J. ŠUPÁLEK



Výpis usnesení 14. a 15. Výkonného předsednictva

- VP/236/14 VP žádá ÚRK o provedení kontroly začátkem příštího roku v jednotě Uherské Hradiště.
- VP/240/15 VP zařazuje do OBL závody v Knířově a ve Veřovicích a ukládá sekretariátu, aby informace byla zveřejněna na webu a byla rozeslána do jednot zapojených do OBL.
- VP/244/15 VP schvaluje účast br. Slavotínka jako zástupce RM na přípravném víkendu setkání mládeže v Olomouci.
- VP/248/15 VP předloží ÚR návrh na rozdělení dotací z vlastních zdrojů župám, které nedočerpaly dotace z MŠMT v roce 2016.
- VP/249/15 VP schvaluje půjčku ve výši 150.000,-Kč jednotě Kobylí a pověřuje ses. Mackovou podepsáním smlouvy.
- VP/250/15 VP schvaluje novou organizační strukturu na ústředním sekretariátě a schvaluje rozpočtové opatření č. 1 – navýšení rozpočtu 2017 v kapitole F výdaje o 160.800,- Kč.
- VP/251/15 VP schvaluje prodloužení podnájmu JUDr. Zichové a JUDr. Škvrnovi do 31. 12. 2018 za předpokladu souhlasu majitele objektu Pellicova20/2c, Brno a pověřuje ses. Mackovou podepsáním dodatků.
- VP/252/15 VP nedoporučuje podepsat Dohodu o navrnání ze dne 16. 1. 2017, bere na vědomí výši dlužných částek JUDr. Focka, nedoporučuje uzavřít podnájemní smlouvu s JUDr. Fockem od 1. 4. 2017 do 31. 12. 2018 a doporučuje rozšířit žalobu na celou dlužnou částku.
- VP/253/15 VP uděluje Čestné uznání br. Ing. Františku Tauchmanovi.
- VP/254/15 VP uděluje Čestné uznání ses. Marii Verbíkové.

VÝZVY

■ V rámci existence historie folklorních festivalů a dle Orelských tradic, které chceme nadále dodržovat a prohlubovat, bychom Vás chtěli informovat o plánované ústřední akci – Folklorním festivalu. V sobotu 2. září 2017 se v Brně-Řečkovicích v areálu bývalého pivovaru potkají orelské soubory. Proto prosíme všechny jednoty, které mají dětský nebo dospělý folklorní kroužek či se o folklor zajímají, aby zaslaly fotografie z nějakého vystoupení, popis, tematické zaměření vystoupení a počet členů v souboru. Prosíme také o kontakty na vedoucí těchto souborů a do konce dubna o informaci, zda máte zájem se této přehlídce zúčastnit.

(ustredi@orel.cz, kr@orel.cz) Následně vás budeme informovat o dalších podrobnostech. Děkujeme.

■ Stejně jako v minulých letech proběhnou 4. 7. 2017 (úterý) na Dnech lidí dobré vůle finálové akce ve fotbalových dovednostech a stolním tenise tříčlenných družstev „Propinkejte se na Velehrad“. Opět se Vám naskýtá možnost uspořádat kvalifikační kola obou soutěží. Pokud byste měli zájem přihlásit tříčlenné družstvo stolních tenistů a i uspořádat kvalifikační kolo, prosím o nahlášení termínu, družstva a místa konání na e-mail: mozny@orel.cz do 19. května. Přihlášku

naleznete na www.orel.cz. Přihlášeným týmům budou po 22. květnu zaslány informace o místě kvalifikace.

Zájemce o kvalifikační kola fotbalových dovedností prosím, aby zaslaly datum kvalifikace nejpozději do 10. června, nahlášení výsledků do 25. června, vše na e-mail mozny@orel.cz (v kopii trinacty@mendelu.cz). Po nahlášení zájmu Vám budou zaslány materiály ke kvalifikačním kolům. Termíny a místa budou postupně zveřejňovány na webu Orla a fotbalových dovedností. Soutěžit se bude v kategoriích: chlapci ročník 2003–2006, chlapci ročník 2007 a mladší a děvčata 2003 a mladší.

Zveme Vás na následující ústřední akce

- | | |
|--|---|
| 25. 3. – volejbal Křenovice, hoši, dívky | 29. 4. – stolní tenis družstva, Polná |
| 27.–29. 3. – třídní kulturně-duchovní setkání orelských seniorů | 6. 5. – kuželky družstva, Ivančice |
| 1. 4. – volejbal muži, Brno | 20. 5. – běžecká liga, Olešnice |
| 8. 4. – volejbal ženy, Brno | 3. 6. – Cantate Luhačovice |
| 21.–23. 4. – divadelní dílna Boleradice | 10. 6. – běžecká liga, Petřín |
| | 24. 6. – atletický přebor Orla, Vyškov |



FICEP CAMP 2017

Termín:

29. 7. – 5. 8. 2017

Místo pobytu:

Francie – Hermancia SAS ABBE POIVREL, 139, Route d'Hermance, 741 40 CHENS SUR LEMAN, <http://www.hermancia.fr>

Věk a požadavky na účastníky: ročníky 1999–2003, znalost základů anglického jazyka, další jazyk němčina je výhodou. Cena pro účastníka 4.900,- Kč, doprava vlakem, ubytování po 5 osobách na pokoji. Přihlášky ke stažení na www.orel.cz, zaslat do 10. 5. 2017 na adresu Orel, Pellicova 2c, 602 00 Brno, nebo mozny@orel.cz (v kopii rm@orel.cz)

Další informace: Předsedkyně RM Kateřina Škvařilová, tel.: +420 776 555 025, e-mail: rm@orel.cz



VZPOMÍNKA



Dne 14. ledna 2017 zemřel ve věku 95 let v Karlsruhe sportovec, lehký atlet, čtyřnásobný přeborník Čs. Orla ve sprintu, učitel, vysokoškolský pedagog a odborný publicista,

V šedesátých letech emigroval do Německa a působil až do důchodu jako profesor na Institutu pro sport v Karlsruhe. V roce 1998 získal vyznamenání Nymburský lev I. třídy, které mu bylo uděleno za vynikající sportovní reprezentaci.

PhDr. MIROSLAV HORČIČ

Narodil se 3. 8. 1921 v Nymburce. Začínal s atletikou v Orlu Nymburk (1932–40), poté přestoupil do Orla v hlavním městě v Praze, do župy Pospíšilovy. Získal sedm individuálních mistrovských titulů – šest na 100 m (1941, 1945, 1948–50 a 1952), jeden na 200 m (1949), a čtyři ve štafetě 4x100 m (1947 a 1949–50). Byl držitelem československých rekordů na 100 m (1952) a 200 m (1949), a na dalších se podílel ve štafetách, nejen 4x100 m (1952) – ale také na 4x200 m (1949). V letech 1947–56 byl reprezentantem na 21 mezinárodních utkáních. Čtyřikrát se stal přeborníkem křesťanské sportovní organizace Orel. Na univerziádě v roce 1949 v Budapešti zvítězil v běhu na 100 m a v běhu na 200 m byl druhý. Na Olympijských hrách v Londýně v roce 1952 byl členem štafety na 4x 100 m, která se umístila na 6. místě.



Fotografie z roku 1941 z Mistrovství ČS Orla v atletice v Olo-mouci, kdy závody byly dvoudenní a počet účastníků dosáhl rekordní výše. Čtrnáct žup vyslalo do bojů celkem 210 závodníků. Ve výsledkových listinách jsou zaznamenána taková zvučná jména, jako Dr. Hrstka, Dr. Haluza, Kosour, Doupovec, Malý, Schneider, Henrych, Zedník, Sadila, Bednář, Palčík, Klimeš, Holeček, Mandelík, Plch, Gabriel, Kalas, Čajka, Horáček, Nilius a spousta dalších.

M. MACKOVÁ

Moutnický běh



je pravidelně první ústřední akcí ORLA v novém roce. Je symbolem obnovy Orla po roce 1989. Ano. První orelská akce po revoluci je nám, díky moutnickým, stále vzorem.

Letos nás zaskočila zima. Opravdu mrzlo a tak přijeli jen ti nejodvážnější, ale domácí byli připraveni snad úplně na všechno a zajistili vše, co má orelská akce mít. Nic nechybělo. Začínali jsme mší svatou. Byla sloužena za celou orelskou rodinu. Od pana faráře se nám dostalo povzbuzení pro závod i pro život. Pro moutnické platí, že mše je součástí akce. Pokračování bylo dalším povzbuzením. Položili jsme květiny na hroby a k pamětním deskám zdejších hrdinů z druhé světové války a nezapomněli jsme ani na hasiče, který položil svůj život při zachraňování druhých. Tolik statečných a odvážných

Orlů má tato vesnice nedaleko Brna a tak nám dodává odvahu k tomu, abychom i my byli stateční. Potom už nastoupila armáda dnešních organizátorů, připravena bojovat se všemi překážkami, které by chtěly pokazit radost dnešního dne. Před startem nás znovu povzbudil pan farář modlitbou a pan starosta přivítáním a mohli jsme začít. Drobtina v závodech na 50 metrů ještě hledala spíš rodiče než cíl, ale ti jen o trošku starší vybíhali na svůj závod se stejným odhodláním jako se vybíhá při mistrovství světa. A jakpak by ne, když šlo o zahajovací závod ORELSKÉ BĚŽECKÉ LIGY. Přibývalo vítězů

v jednotlivých kategoriích a sčítaly se body o celkového vítěze. O POHÁR ORLA usilovalo 15 orelských jednot a každá měla svá železíčka v ohni. Zvítězila jednota Orel Židenice, která ve svých řadách našla hned 10 vítězů v jednotlivých kategoriích. Alice Zachariášová byla nejrychlejší ženou, Martin Skyba vyhrál MUŽE nad 50 let, Miroslav Nosek vyhrál MUŽE nad 60 let a na krátkém běhu (jedno moutnické kolečko, tj. asi 650 metrů) zvítězil Štěpán Juránek v traťovém rekordu 2:05,810 a také Hana Juránková zaběhla nejrychlejší ženský čas 3:11,080. Druzí tentokrát zůstali loňští vítězové z Vyškova na čele s obětavou trenérkou Annou Málkovou, kterou povzbuzovalo celé klubko jejích svěřenců při vítězném doběhu. Vyškovští zářili hlavně v dětských kategoriích od nej-



menší Maje Tomanové po vítěznou juniorku Annu Halasovou. Oběry statečně bojovaly a Matyáš Zejda a Kateřina Zejdová svoje závody vyhráli. Stačilo to na 3. místo před Orlem Silůvky, za které vyhrála Šárka Horáková a Vojtěch Konečný. Vnorovy dovezly skvělé dorostence a juniory, Domanín vozí stále nové nadějně závodníky, Řečkovice přivezly drobtinu a Orel Únanov reprezentoval nestárnoucí Josef Pilař, který v nejnádhernějším finiši dne těsně před cílem předběhl Lubomíra Šlancara z Nikolčic a vybojoval tak druhé místo v kategorii nad 60 let. Vyvrcholením byl závěrečný běh mužů



na 5000 metrů. Zvítězil František Kubínek, jeden z nejlepších sportovců Orla v loňském roce. (Vybojoval bronz na mistrovství republiky v triatlonu.) Doběhl v čase 16:52,460



Ústřední a župní závody v běhu na lyžích

V sobotu 4. února 2017 se v Drnovicích uskutečnily ústřední a župní závody v běhu na lyžích.

Závody se konaly již tradičně v areálu Ploštiny. Počasí nám přálo a tak na trať vyrazili závodníci všech věkových kategorií. Sešlo se jich letos přes třicet. Ti nejmenší měli připravenou trať na louce pod památníkem. Mladší a starší žáci

si vyzkoušeli střední okruh kolem památníku. Ostatní věkové kategorie měli upraven třetí nejdelší okruh. Celé závody se jako vždy nesly ve výborné přátelské atmosféře a za to patří dík všem organizátorům a zúčastněným.

VÝSLEDKY ZÁVODU

Myšičky

1. Bačo Radeček

Mladší žákyně

1. Dohnalová Julie
2. Bačová Barbora
3. Častulíková Eliška

Mladší žáci

1. Kašpařík Jakub

Žákyně

1. Kašpaříková Anna
2. Kleiblová Kristýna

Žáci

1. Sklenařík Michal
2. Dohnal Martin

Starší žáci

1. Moravec Jan
2. Opravil Pavel

Dorostenky

1. Bártková Daniela

Junioři

1. Fojtů Vojta

Ženy

1. Dohnalová Radka
2. Bačová Alena

Muži

1. Moravec Jiří
2. Luliak Anton
3. Fojtů Ondřej
4. Zicha Tomáš
5. Zámečník Ondra

Ženy master

1. Holznerová Petra
2. Bártková Jana
3. Kleiblová Jana

Muži master

1. Bačo Radomír
2. Slánský René
3. Fojtů Pavel
4. Kašpařík Pavel
5. Hlavička Milan
6. Kleinů Roman

Ženy veteránky

1. Pechová Marie

Muži veteráni

1. Kořenek Jan
2. Heinz František
3. Slavík František

JOSEF ČASTULÍK



a nechal za sebou tři židenické běžce (Soural, Rosa, Juránek) mezi které se na 4.místo vklínil Hochman z Blučiny. Nejlepší vyškovský závodník byl 6. Mrázek a nejlepší domácí běžec Václav Ostrovský doběhl na 7. místě. Kdo však opět letos nechyběl a popral se s tratí i s počasím, byl Ondřej Kaválek z Orla Orlice. Letošním závodem už dosáhl druhého nejvyššího počtu startů a i když nedoběhl mezi prvními, zasluží obdiv za vytrvalost. Na závěr veliké poděkování armádě organizátorů. Drží vysoko latku pro pořádání orelských akcí. Díky! Zdař Bůh!

STANISLAV JURÁNEK, starosta Orla ČR

Orelská běžecká liga doběhla již svůj 8. ročník

Slavnostní vyhlášení výsledků Orelské běžecké ligy 2016 se uskutečnilo opět v příjemném a pohostinném prostředí Orlovny v Pozořicích. Zaplněný sál po roce opět tleskal těm nejlepším běžcům. **O úvodní slovo se podělili starosta Orla Stanislav Juránek, který také předával ceny a místostarosta místní jednoty Petr Filip.**

Po zhodnocení uplynulé sezóny a několika zajímavých statistických číslech již krásné poháry a ceny putovaly do rukou nejpovolanějších, mezi nejlepší běžce a běžkyně. Jsem velmi rád, že běžecké závody se těší velké oblibě, zejména u dětí a koneckonců i u rodičů, což se projevilo v zájmu o novou kategorii Lidový běh. V loňském ročníku jsme absolvovali 23 závodů, kterých se zúčastnilo celkem 521 běžců – Orlů, z 58 jednot. Z toho bylo 357 závodníků v mládežnických kategoriích a 164 dospělých. O tom, že umístění v OBL je již prestižní záležitost svědčí i to, že téměř 30 běžců absolvovalo 17 a více

závodů a počet závodníků, kteří běželi více než 10 závodů se opět blíží 100. Nejpilnější v tomto směru byli a odběhli 20 závodů David a Petr Horákové, Zdeněk Hochman a Michaela Kosíková. Nejvíce vítězství slavil v Lidovém běhu Jaroslav Hronek mladší, Na nejvyšší příčce se umístil celkem 16x. O jednu výhru méně zaznamenali Matyáš Zejda a Jiří Brtník (všichni z Obřan), kteří neodešli ani jednou poraženi, stejně jako Anežka Halasová z Vyškova se 14 vítězstvími. Ta, stejně jako junior Radek Štěpánek, zvítězili v celkovém pořadí s náskokem téměř 100 bodů na druhé v pořadí.



V kategorii hendikepovaných zaslouží uznání celkem 4 sportovci a to Vojtěch Halas, Roman Kresta, Vojtěch Šimíček a Sylva Makarová. V kategorii kněžů ab-



Nejúspěšnější jednota Vyškov

solvoval P. Antonín Pavlas z Příbyslavi sice jen 3 závody, zato jako jeden z mála uběhl půlmaraton i maraton, což je slušná porce kilometrů.

V soutěži jednot potřetí za sebou zvítězil Vyškov, kde se začíná projevovat systematická každodenní práce s téměř 200 dětmi. O druhé místo byl tvrdý souboj, který nakonec pro sebe rozhodly Židenice před Obřany. Velmi zdatně se držely Silůvky



Nejmladší a nejstarší účastník

a Domanín. V prvních pěti jmenovaných jednotách (s výjimkou běžců Židenic) se díky pravidelné obětavé práci trenérů daří realizovat myšlenky sportu pro všechny a sportovní všestrannosti. Vždyť mnoho běžců slaví úspěchy na plavání, ve florbalu a ostatních sportech. Touto cestou by se podle mně mělo pracovat, nikoliv angažováním běžců z atletických oddílů bez pravidelného setkávání se. Ještě přidám zajímavý údaj o počtu závodníků z nejlepších jednot: Obřany 49, Židenice 54 a Vyškov 89.



Nejúspěšnější rodinou se stali Halasovi z Vyškova, celkem 4x na stupních vítězů, Horákové ze Silůvek, Kuncovi a Tomanovi z Vyškova stáli na stupních celkem 3x.

Nejmladší a nejstarší pravidelní účastníci jsou opět Matěj Halas a Jindřich Tomášek. Další úspěšný ročník je za námi, nová sezona se již rozběhla v Moutnicích, v Kuřimi a v Moravských Budějovicích. V roce 2017 nás čeká 24 závodů, ve dvou termínech je možnost výběru ze dvou závodů. Takže hurá na start!

PETR HALAS,

ředitel Orelské běžecké ligy

Když něco končí, má se děkovat a tleskat

Skončil osmý ročník naší běžecké ligy. V první řadě chci poděkovat Petru Halasovi. Určitě ví, co by se svým volným časem udělal, přesto se několik let věnuje organizaci termínů závodů, komunikuje s pořadatelem, zpracovává výsledky a s celou rodinou běhá. Nemusí, ale chce. Stejně jako spousta vás trenérů, co jezdíte na závody s dětmi, které sice nesou různá příjmení, ale přesto jsou vaše, orelské. Že? Aničko, Jardo... i vy ostatní. Určitě poděkování patří rodičům, ochotným řidičům i samotným běžcům. Jediného závodu by nebylo, kdyby nefungovaly pořadatelské týmy v jednotách. A že jich je! Děkuji i všem sponzorům, vyhrávat je příjemné a ještě k tomu něco dostat je příjemnější. Za závěrečné společné setkání a možnost slavnostního vyhodnocení vdčíme jednotě Pozořice. Vzpomínám na telefonáty se starostou i místostarostou jednoty ohled-

ně řízků, kde bude káva, v kolik hodin... v obavách, aby všechno bylo z jejich strany perfektní. Stejně, jako všechny závody po celý rok. Všichni se snažíme přispět tím dobrým. Myslím, že se to naší orelské rodině povedlo. Děkuji a tleskám.

MÍLA MACKOVÁ

Orelská běžecká liga 2016 – výsledky

D 2011 a ml.

- | | |
|--------------------|--------|
| 1. Halasová Anežka | Vyškov |
|--------------------|--------|

H 2011 a ml.



- | | |
|-------------------|----------|
| 1. Zejda Matyáš | Obřany |
| 2. Hladký Mikuláš | Židenice |
| 3. Grec Josef | Vyškov |

D 2009, 10



- | | |
|--------------------|----------|
| 1. Hladká Leontýna | Židenice |
| 2. Zápotocká Ema | Vyškov |
| 3. Tomanová Maja | Vyškov |

H 2009, 2010



- | | |
|-----------------|---------|
| 1. Čapek Matyáš | Vyškov |
| 2. Haška Ondřej | Vyškov |
| 3. Čajka Petr | Domanín |

D 2007, 2008



- | | |
|-----------------------|---------|
| 1. Bohuslavová Eva | Vyškov |
| 2. Tomanová Stela | Vyškov |
| 3. Pichalová Kristýna | Domanín |

H 2007, 08

- | | |
|-------------------|---------|
| 1. Duda Jakub | Vyškov |
| 2. Horák Tomáš | Silůvky |
| 3. Šenkýř Dominik | Silůvky |

D 2005, 06

- | | |
|----------------------|----------|
| 1. Šťastná Sára | Židenice |
| 2. Lužová Karolína | Žatčany |
| 3. Kosíková Michaela | Domanín |

H 2005, 06

- | | |
|-------------------|---------|
| 1. Koudelka Petr | Žatčany |
| 2. Rohovský Tomáš | Silůvky |
| 3. Křížek Filip | Vyškov |

D 2003, 04



- | | |
|----------------------|--------|
| 1. Pijáková Tereza | Obřany |
| 2. Svobodová Barbora | Obřany |
| 3. Halasová Anna | Vyškov |

H 2003, 04

- | | |
|-------------------|------------|
| 1. Vychron Martin | Vyškov |
| 2. Hrouzek Zdeněk | Silůvky |
| 3. Dušek Jakub | D. Dobrouč |

D 2001, 02

- | | |
|---------------------|------------|
| 1. Matyášová Jitka | D. Dobrouč |
| 2. Kuncová Martina | Vyškov |
| 3. Kolegarová Aneta | Židenice |

H 2001, 02

- | | |
|--------------------|---------|
| 1. Limburský Jan | Obřany |
| 2. Konečný Vojtěch | Silůvky |
| 3. Fojt Ondřej | Obřany |

Dorostenky 1999, 2000

- | | |
|---------------------|--------|
| 1. Kuncová Monika | Vyškov |
| 2. Limburská Eliška | Obřany |
| 3. Miková Eliška | Obřany |

Dorostenci 1999, 2000

- | | |
|------------------|-----------|
| 1. Halas Pavel | Šitbořice |
| 2. Moravec Jakub | Orlice |

Juniorky 1997, 98

- | | |
|---------------------|--------|
| 1. Paulíková Kamila | Obřany |
|---------------------|--------|

Junioři 1997, 98

- | | |
|-------------------|--------|
| 1. Štěpánek Radek | Obřany |
|-------------------|--------|

Muži A

- | | |
|-------------------|------------|
| 1. Adamec Milan | Vyškov |
| 2. Hochman Zdeněk | Blučina |
| 3. Plíva Vojtěch | D. Dobrouč |

Muži B

- | | |
|----------------|----------|
| 1. Horák Petr | Silůvky |
| 2. Zachař Jiří | V.Mýto |
| 3. Hladký Jiří | Židenice |

Muži C

- | | |
|----------------------|---------------|
| 1. Skyba Martin | Židenice |
| 2. Scherrer Jaroslav | M. Budějovice |
| 3. Kunc Josef | Vyškov |

Muži D



- | | |
|-------------------|------------|
| 1. Brtník Jiří | Obřany |
| 2. Čáp Bohuslav | H.Králové |
| 3. Sedláček Pavel | S.Lískovec |

Muži E



- | | |
|---------------------|--------------|
| 1. Tomíšek Jindřich | H. Moštěnice |
| 2. Holý Josef | Židenice |
| 3. Maixner Václav | Čebín |

Ženy A

- | | |
|-----------------------|----------|
| 1. Zdařilová Zuzana | Židenice |
| 2. Zejdová Eva | Obřany |
| 3. Zachariášová Alice | Židenice |

Ženy B



- | | |
|-------------------|---------|
| 1. Horáková Šárka | Silůvky |
| 2. Tomanová Lenka | Vyškov |
| 3. Dudová Vendula | Vyškov |

Ženy C



- | | |
|---------------------|----------|
| 1. Skřivánková Dana | Vyškov |
| 2. Málková Anna | Vyškov |
| 3. Slabáková Lenka | Židenice |

Ženy D

- | | |
|---------------------|----------|
| 1. Jurošková Miluše | Židenice |
| 2. Hrozová Milena | Vyškov |

Lidový běh muži

- | | |
|--------------------|---------|
| 1. Hronek Jaroslav | Obřany |
| 2. Kosík Michal | Domanín |
| 3. Fojt Leoš | Obřany |

Lidový běh ženy

- | | |
|-----------------------|--------|
| 1. Kessnerová Martina | Obřany |
| 2. Trojancová Lenka | Vyškov |
| 3. Halasová Jana | Vyškov |

Kněží

- | | |
|-------------------|-----------|
| 1. Pavlas Antonín | Přibyslav |
|-------------------|-----------|

Hendikepování

- | | |
|-------------------|--------------|
| 1. Halas Vojtěch | Vyškov |
| 2. Kresta Roman | Židenice |
| 3. Šimíček Marek | H. Moštěnice |
| 4. Makarová Sylva | Obřany |

Jednoty

- | | |
|-------------|------------------|
| 1. Vyškov | 6. D. Dobrouč |
| 2. Židenice | 7. Žatčany |
| 3. Obřany | 8. Šitbořice |
| 4. Silůvky | 9. M. Budějovice |
| 5. Domanín | 10. Jiřikovice |

ROZHÝBEME ČESKÉ DĚTI

SPORT  OKOLÍ.CZ



commervis.com[®]
komunikace a public relations

Sportovní základy mi dal Orel



Jmenuji se Vojtěch Jelínek a patřím do orelské rodiny v Moravském Krumlově. Dříve než se podělím o zážitky ze závodu, který jsem absolvoval v září loňského roku, chci zavzpomínat na své tělovýchovné začátky.

Ke sportu jako takovému mě vedli rodiče. Už jako děti jsme s bratrem Tomášem navštěvovali hodiny cvičení rodičů s dětmi při Orlu v Moravském Krumlově. Další orelskou etapou byly tréninky ve florbalu. Díky trenérům, dobré partě a chuti něco dokázat i vyhrávat, jsme se zúčastňovali turnajů ve florbalu a hráli Orelskou florbalovou ligu. Naše snaha nám vydržela až do doby, než jsme odešli studovat nebo nastoupili do zaměstnání.

Orel mi tedy dal základ pro další sportovní aktivity. Jednou z nich je i překážkový běh SPARTAN RACE. Jde o velmi náročný běh na různé délky trati, kde je nutné zdolat určité množství překážek. Tak jako při jiných sportech i zde jde o poctivou přípravu, o čest a solidaritu mezi závodníky. Jsem přesvědčen o tom, že v Orlu jsem toto všechno získal.

ULTRA Beast Vechec, Slovensko 2016

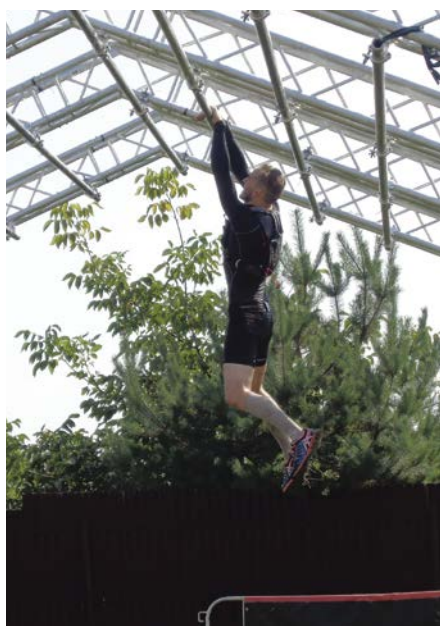
3. 9. 2016 byl den, kdy se uskutečnil první Spartan race Ultra beast v Evropě. Závod, o kterém se mluvilo a mluví jako o nejtěžším překážkovém závodě na území starého kontinentu. Byl to opravdu dlouhý závod, delší než si možná spousta lidí myslí. Zhruba 50 km a asi 72 překážek, ale samotný závod, to byla pro nás už jen třesnička na dortu celého přiběhu. Ten se pro nás začal psát počátkem roku 2016, kdy jsme se Viky, David, Tom a já rozhodli, že v září nastoupíme na trať, která bude náročnější než cokoliv, co jsme si do té doby dokázali představit. Nejrychlejší závodníci tento závod absolvují přibližně za 7 hodin. Bylo důležité nepodcenit přípravu na tento závod.

Naší přípravou kromě tréninků bylo také několik absolvovaných závodů, mezi které patří i odběhnutý půlmaratón v Brdských kopcích. Půl roku je ale poměrně dlouhá doba, po kterou je nutné skloubit vše v pracovním

i osobním životě a právě to se mi zdálo tím nejsložitějším úkolem v celé přípravě. Víím, že všechno se nemusí podařit na 100%, ale bylo potřeba se nezastavit a jít stále naproti svému cíli. Závod vyžaduje všestrannost v každém ohledu a vymyslet ideální plán tréninku je především věcí vlastního sebepoznání. Zjednodušeně řečeno: každou svou schopnost musíte dovést na určitou úroveň, která dovolí opakovaně překonávat určitý typ překážek. Pokud např. perfektně běháte, ale stěží uděláte několik přítahů, máte problém. Pokud uděláte mnoho přítahů, ale nohy vás nevynesou ani do 5. patra, máte problém a na účet si připíšete takové množství trestných angličáků, že se nevyškrobete z prvního příkopu s blátem nebo vám křeče roztrhají i tkaničky od bot. S blížícím se startem nervozita začínala narůstat i přesto, že jsme se jí snažili nepřipouštět. Nejhorší byla noc před závodem, kterou jsme trávili v malé vesničce jménem Čaklov nedaleko ukrajinských hranic. Naše první kroky po příjezdu vedly k registracím a také do startovní i cílové zóny, kde se nacházela aréna s překážkami. Některé dávaly význam slovu

ULTRA. Po večeři a nachystání si potřebného vybavení, zejména jídla, jsme šli spát.

Budiček v půl šesté, dobře se najíst a naladit a v půl osmé to vypuklo. Hozená dýmovnice, křik 250 spartanů z nejrůznějších Spartan race training group z celé Evropy. Je to tady. Ubíhají první metry, první sekundy a první kapky potu se objevují na čelech závodníků. Pozvolna začínáme stoupat přes zoraná pole k prvním zalesněným kopcům. Nervózně, ještě jakoby zbrkle překonáváme první vyšší zed'. Nohy by se chtěly rozběhnout co nejrychleji to jde, ale hlava je brzdí. Právě o tomto bylo první kolo. Past na namlsané běžce. Zde mohou ukázat své kvality v terénu, který jim může dát vyniknout. První kolo nebylo z hlediska kopců nijak extrémní a spíše nabývalo charakteru rozlehlých luk, občas protknutých zvlněným terémem lesa. Zvládli jsme obtížnou „šalinu“, klasický a dle mého velmi zádrný monkeybar i nošení a tahání těžkého dřevěného polena. První zaváhání přichází v oštěpu. Viky zde jako jediný nechybuje. Poprvé přibíháme zpět do arény v prostoru startu. Drát, příkopy s blátem, kluzká stěna, lano, kolíky a dalších 30 „áček“, tahání pytle na kladce a impozantní multiring. To byla opravdová lahůdka - zavěšená horizontální tyč mírně stoupající k prvnímu kruhu, který se ještě dvakrát vystřídal s krátkým provazem, než se přelézalo na druhou část této překážky, tvo-





řenu stoupajícím a klesajícím monkeybarem. V nejvyšším bodě člověk visel snad přes dva metry nad zemí, ale zvládli jsme to. Bohužel Vikyemu na vrcholu uklouzla ruka a po nepřijemném pádu z výšky si dal 30. Mě začaly chytat křeče do nohou a zde bych velice rád poděkoval spartanovi, jehož jméno neznám, který si všiml mých potíží a okamžitě se ptal, jak by mi mohl pomoci. Podělil se se mnou o několik málo solných tablet, které měl a neuvěřitelně mně tím pomohl. Děkuji MOC! (y) Startujeme do druhého kola. Co nás ztraceně čeká? A vydržíme? Určitě vydržíme! Tak i tyto myšlenky se jistě honily hlavou mému tátovi, který na nás všechny ve startovní zóně čekal a jehož podpory a obětavosti si všichni nesmírně vážíme!!! Druhé kolo, to byl jiný svět, a to doslova. Louky vystřídala suťovitá stráž a její konec byl v nedohlednu. Cesta vedla jen do kopce nebo z kopce, často potokem přes kluzké kameny. Do toho překážky jako nošení pytle s pískem, šplh, zase oštěp, traverz přes zahnutou stěnu a ty samé překážky v aréně poblíž startu. V tomto druhém okruhu se náš tým již potral. David se dle vlastního hesla: „Ze začátku to napálím a pak budu zrychlovat,“ oddělil. Vikyho jsme naopak ztratili neznámo kde, což nám dělalo většinu kola velkou starost, protože Viky byl v nedohlednu, i když jsme značně zpomalili a očekávali, že teď má možnost nás dohnat. Naštěstí po druhém úspěšném absolvování multiringu se Viky objevil. Počkali jsme a pokračovali společně dál.

Třetí kolo. Co přijde teď? Někdo před chvílí říkal, že už to bude spíš jen výklus a snad jen 9 km do cíle. Po dlouhých vyprahlých loukách stoupáme ke kopci, jehož vrchol je šedivý a viditelně zaprášený. Zprávám o snadnosti 3. kola příliš nevěřím, proto stupňujeme tempo a za chvíli jsme v lomu. Poušť, sucho, kamení, prach, jediná voda je ta, kterou si neseme na zádech. Šňůra postavíček, nesoucích velký černý kbelík, nevěstí nic dobrého, ale co čekat v kamenolomu? Asi to budou dvě překážky, naznačuje pohled z dálky. Nakonec si holýma rukama nabereme sypký štěr, kontrola dostatečného naplnění kyblíku a vyrážíme na pouhé jedno kolo, dlouhé asi 700 m. Nebo víc, kdo ví? NeverEnding story, kyblík na pravé rameno, levé rameno, za krk, odkrvené ruce a znovu levá, pravá, střed. Odhodit kbelík, vážící snad několik desítek kilo, je pocit zadostiučnění. V kamenolomu překonáme ještě bradla, kde Tom ukáže velké srdce, a přestože skoro necítí levou ruku, překoná i poslední metr a pravou nohou došlápně na konečnou příčku této, jindy pro něj až směšně snadné překážky. Třetí kolo bylo opět o něčem jiném než předešlá dvě. Mnoho silových překážek, které přišly po zrádném prvním a fyzicky neskutečně náročném druhém kopcovitém kole. Vyčerpalo z nás energii na samotné dno. Po průlezu úzkým dlouhým temným propustkem, jsme se vydali již na poslední a pořádné stoupaní. Nekonečným sestupem jsme se dostali do arény poblíž již otevřeného cílového prostoru. Zvládli jsme všechny

překážky až na kůly, kde jsme nabrali již třetí 30. Potěšilo nás tahání pytle, které jsme tentokrát dali, i když v druhém kole jsme si zde připsali 30 angličáků. Stojí tu před námi dlouhý monkeybar. Dlouhý znamená asi 40 metrů. Ručkování po tyči na délku, ručkování po tyčích napříč, opět na délku. Zde se závodníci přitahovali nohama nahoru, aby odpočali rukám, tím však bohužel tyče zamazali od bláta a ty samozřejmě velmi klouzaly. Pád. 50 metrů do cíle, ale ještě jednou 31 angličáků, to kdybychom někde špatně počítali. Okamžik, který jsem si mnohokrát představoval. Stojíme před stěnou, která se tyčí strmě vzhůru, těsně před cílovou rovinou. Bylo to tady! Obraz jako by ho namaloval! Hlouček závodníků, zablácených do posledního místečka na těle, se snaží vystrčit svého kamaráda, který se zcela vyčerpaný dostává na druhou stranu stěny. Je řada na mně, sedím nahoře na zdi a vidím ty poslední metry dlouhé cesty, kterou jsem mohl urazit společně se svými kamarády. Dál už nic psát nebudu, protože tady pochopíš až v cíli!

Shrnuto, potvrzeno: téměř 50 km, více než 2200 m převýšení, asi 72 překážek, přes 200 trestných angličáků a jedna velká radost!

VOJTA

AROOO

P.S. Tento popis je obrazem toho, jak jsem závod viděl já. Z Vechce si však každý odnáší své vlastní pocity, vzpomínky i přátelství. Každému, kdo se zde postavil na start, patří uznání, ať dokončil, či nedokončil. Nastoupit totiž nemusel nikdo!



Přejeme Vám

ve světle radosti, které
pevnou víru, že zlo
a především lásku
by všechno ostatní



rou Velikonoce přináší,
o nezvítězí, neochvějnou naději v dobro
, bez které
ztratilo smysl.

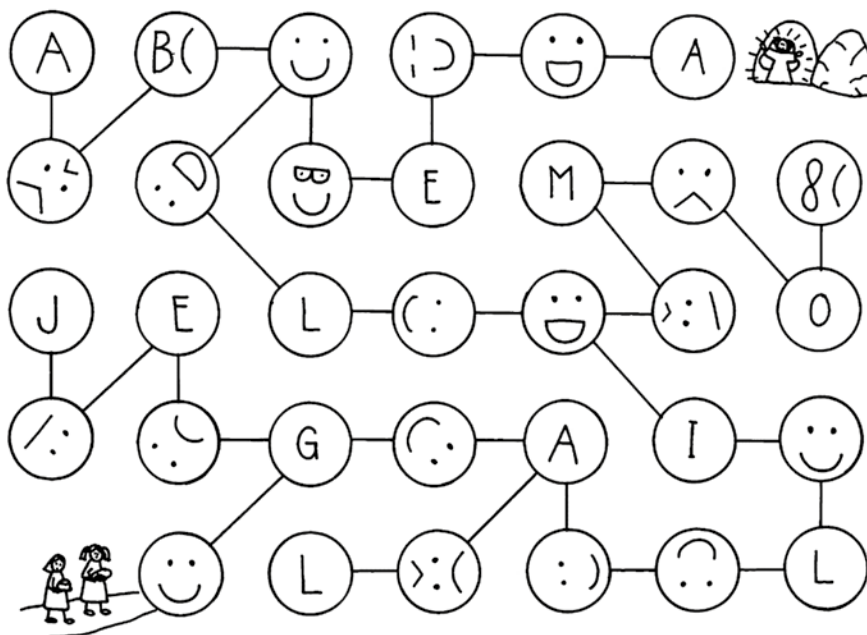


Orel

AHOJ DĚTI!



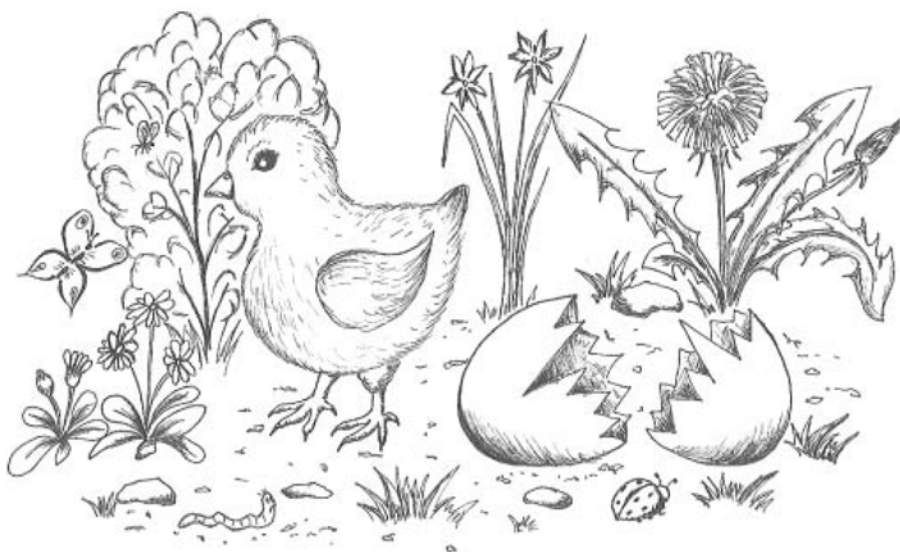
Po Ježíšově vzkříšení řekl anděl ženám, které přišly ke hrobu, aby vzkázaly učedníkům, že se Ježíš s nimi chce setkat. Když spojíš všechny veselé smajlíky, dozvíš se, jak se jmenovalo místo, kde se jim Ježíš po svém zmrtvýchvstání zjevoval.



Máme za sebou více než dvě třetiny postní doby. Doufám, že ji prožíváte dobře, že se nezapomínáte usmívat. Čeká nás Květná neděle a kněz požehná jívové ratolesti a v průvodu si připomeneme slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. Vstoupíme tak do Svatého týdne. Znovu budeme den po dni prožívat všechny ty důležité události Zeleného čtvrtku, Velkého pátku a Bílé soboty, které předcházely Velikonocům.

Až před námi bude stát nedělní ráno největšího svátku celého roku – Boží hod velikonoční, tedy Neděle velikonoční, kdy slavíme Zmrtvýchvstání našeho Pána. Boží syn se narodil v chudé stáji jako člověk. Přišel na zem, aby zachránil všechny lidi, přišel svědčit svým životem a učit nás opravdové lásce. Nakonec obětoval svůj život za naše hříchy, když podstoupil krutou smrt na kříži. Zemřel, ale pak nastala ta

nejdůležitější událost – Pán Ježíš vstal z mrtvých. Prošel branou smrti, zlomil její moc a vstal k věčnému životu. Tuto cestu tak otevřel i pro všechny, kteří v Něho věří. Je to obrovské tajemství a dar od Boha. My víru ve věčný život vyznáváme pokaždé, když se modlíme modlitbu – Věřím v Boha. Neumíme si určitě tu nádheru Božího království představit, ale malé střípky z toho všeho můžeme zakoušet už zde na zemi. Na obrázku vás čeká právě vylíhlé kuřátko. Rozhlíží se kolem sebe, objevuje krásu květin, zelenou trávu, teplo od sluníčka a poleující mušky. Nemůže se dost vynadivat a všechno mu připadá nádherné. Najednou vidí a cítí něco, co ve vajíčku vidět ani cítit nemohlo. V jeho malém a dočasném světě, kde rostlo a sílilo, si ani nedokázalo představit to, co ho čeká, až se vyklubne na svět – až se narodí. Obrázek je tady proto, že samozřejmě k Velikonocům tyto symboly – vajíčka a kuřátka – neodmyslitelně patří. Ale pak nám to může navíc symbolizovat i náš život tady na zemi, kde jsme jen dočasně a nevidíme to, co nás čeká, až se „vyklubeme“ a ocitneme se v Božím království, které nám nabízí věčný život v Boží náruči.



Obrázek si můžete vybarvit a bílou skořápku třeba vymalovat tak, jako že to bylo pěkné velikonoční vajíčko.

Výsledky literární soutěže

Dnes se můžete začíst do „Neskutečných příběhů“, které byly v literární soutěži ohodnoceny na stříbrných příčkách. Shodou okolností – čistě dámská záležitost...



Houbový příběh

Bydlíme blízko lesa. Už od malička jsem ráda chodila s rodiči, ale i s babičkou a dědečkem do lesa na procházky. Když rostly houby, byli jsme v lese každý den. Pomalu jsem začala houby poznávat a nyní je chodím sbírat sama.

Byl poslední týden prázdnin. Protože bylo horko, vypadal každý den stejně. Ráno vstát, dopoledne pomáhat mamince v kuchyni a k večeru zalévat. Ve čtvrtek už mne to přestalo bavit a v nestřeženém okamžiku jsem si ve sklepě vzala košík, nůž a vyrazila k lesu. Měla jsem dobrý pocit z toho, že mne nikdo neviděl a až se vrátím, snad mne maminka pochválí za košík plný hub.

Sluníčko hřálo, obloha byla bez mráčku a já se těšila, jak si ten svůj malý výlet užiju. Netrvalo to dlouho a já jsem míjela první vzrostlé smrky. Ve slunečních paprscích, které procházely mezi větvemi a dopadaly na zem, jsem uviděla hříbek. Přiběhla jsem k němu, chtěla jsem ho zvednout,

ale byl to jen list, který ve slunečním světle vypadal jako hříbek. I když se stejné situace opakovaly ještě několikrát, houby mi v košíku přibývaly. Nestačila jsem si ani všimnout, že už jsem mnohem dál, než běžně chodím. Bylo zvláštní, že při každé cestě lesem jsem se bála, ale dnes vůbec ne. Byla jsem tak zabraná do sbírání hub, že jsem nevnímala, jak se v lese setmělo. Teprve hrozitánské hřmění a blesky objevující se mezi vzrostlými smrky mne upozornily na to, že se děje něco zlého.

Začala jsem přemýšlet o rychlém návratu domů, ale byla jsem příliš daleko. Moje nevíštamost mne zavedla na skály nad potokem, kde z mechu rostly krásné hříbky, které jsem tam nemohla nechat. Mech začal růst jako ve zrychleném filmu a jeho lodyhy se mi omotávaly kolem nohou. Nemohla jsem se hnout z místa. A právě v tomto okamžiku jsem se začala bát. Snažila jsem se vymanit z mechového objetí, ale moje snaha byla marná. Vzpomněla

jsem si na nožik v košíku a začala jsem se k němu natahovat. Po chvíli se mi podařilo nožik uchopit. Zběsile jsem přeřezávala lodyhy mechu a mé jediné přání bylo rychle toto místo opustit.

Když se mi to konečně podařilo, popadla jsem košík a utíkala jsem k domovu. To nejhorší mne ale teprve čekalo. Něco mne chytilo. Byly to větve smrků, které připomínaly chapadla chobotnic. Bylo to strašné. Hříbky v košíku na mne začaly pokřikovat, že je to trest za to, jak jsem bez dovolení utekla z domu. Stromy se zlověstně smály a vítr kvílel, že už tam zůstanu navždy. I zelené žabičky a hnědé ještěrky začaly dosahovat obrovských rozměrů. Nedaleko udeřil blesk do stromu a velké třísky začaly létat po okolí. Chtěla jsem začít křičet, ale moje ústa nevydala ani hlásku. Bylo mi opravdu moc zle. Utíkat jsem nemohla, křičet taky ne, jen potoky slz mi stékaly po tvářích, tak ráda bych byla doma. Upadla jsem na zem a silné větve mi tlačily na hrudník tak, že jsem se skoro nemohla nadechnout. Slyšela jsem někoho dýchat. Bála jsem se zvednout hlavu. Měla jsem pocit, že se mi srdce zastaví. Čím dál víc jsem se choulila do klubíčka. Zrychlený dech se přibližoval. Úzkost mi nedovolila se ani pohnout. Nemohla jsem se dívat kolem, ale stále jsem slyšela posměšky a výčitky všech lesních živočichů a rostlin. Dech neznámého tvora byl těsně za mnou. „Teď na mne sáhne...“

Co bylo dál už nevím. Najednou bylo ticho. Na předloktí levé ruky jsem cítila krásné teplo. Zvedla jsem hlavu a uviděla pruh slunečních paprsků, který se prodíral větvemi vzrostlých stromů. Popadla jsem košík, vzala nohy na ramena a pádila domů jako zajíc. Byla jsem promočená, vyděšená, ale šťastná, když se objevily v dálce červené střechy domů z naší vesnice.

Bouřka prý trvala jen patnáct minut, ale já jsem měla pocit, jako by ta hrůza trvala věčně.

ELIŠKA URBÁŠKOVÁ, 12 let

Půlnoční děs

Nepovažuji se za člověka bojácného, ba naopak, pokud je možnost dostat se do nebezpečí, pravděpodobně ji využiji. Když tak o tom přemýšlím, jsem ten typ člověka, který v hororech vždy umře jako první. Ale není důvod k obavám, v tomto mém „hororovém“ příběhu neumřu... nebo snad ano?



Byla velice chladná noc a já jsem se vracela z kina. Protože většinou nenajdu parťáka, který by šel se mnou, byla jsem úplně sama. Snad by mi ani nevadila večerní procházka městem domů, ale film, který jsem před chvílí zhlédla, byl poněkud hororového rázu a nebylo tedy překvapivé, že jsem sebou polekaně trhla pokaždé, když cokoliv vydalo byt jen nepatrně podezřelý zvuk. A ano, ospravedlňuji tím své budoucí velmi nehrdinské chování.

Můj hlavní plán byl stihnout autobus, ale protože souhra náhod velmi ráda hraje v neprospěch těm, kteří ji zrovna potřebují, kvůli různým opravám ve městě musely autobusy jezdit objížďkami a bylo téměř nemožné řídit se jízdním řádem. Po asi pěti minutách čekání jsem usoudila, že můj autobus už rozhodně nepřijede, a vydala se domů pěš-

ky. Velmi svižnou chůzí, velkým obloukem se vyhýbajíc všem podivným individuím, která člověk většinou v pozdních hodinách na ulicích města potká. Začínala jsem mít pocit, že ta cesta nebude až tak špatná a možná i za tu procházku budu nakonec ráda. Měla jsem ten dobrý pocit přesně dvě vteřiny. Po té se kolem mě po prázdné silnici prořítíl můj autobus, na který jsem před pěti minutami

čekala jako na smilování. Nepřicházelo v úvahu snažit se ho dohnat na další zastávce. Plná zlosti z toho, že jsem už dávno mohla být doma, jsem odbočila z osvětlené hlavní silnice do postranních uliček, kterými cesta k teplu domova trvá kratší dobu, ale jsou přeci jen o tolik znepokojivější!

Vždy se cítím nesvá, když poblíž mne začne blikat světlo pohasínající pouliční lampy. Léta mých zkušeností dokázala, že pouliční lampy jsou schopné vycítit strach a zhasnout přesně v momentě, kdy je člověk za jejich svit nejvděčnější. Lampy mezi paneláky se oné noci rozhodly řídit tímto pravidlem a nesvítila ani jedna. I skomírající světlo té poslední se rozhodlo nechat nad sebou zvítězit tmu, která po chvíli pohltila i tento poslední bod mé naděje. Ocitla jsem se v naprosté tmě, kde jsem jen stěží rozeznávala jednotlivé obrysy laviček

a odpadkových košů. Zhluboka jsem se nadechla. Nesmím se tím nechat rozhodit, chodím tou ulicí často, ve dne i v noci, ale přeci jen na ní teď, asi kolem půlnoci, bylo něco znepokojivého. Jak živě se mi jen vybavovaly všechny vzpomínky na film. Strachem se mi lehce sevřel žaludek, ale stejně jsem šla dál. Po chvíli mi přejel mráz po zádech. Příšerný rámus tříštícího se skla. Okamžitě jsem se otočila. Samozřejmě, že za mnou nikdo nebyl. Jak naivní to myšlenka, že by snad ono „strašidlo“ či útočník chtělo upoutat mou pozornost něčím takovým. Chtěla jsem najít alespoň to sklo, třeba pak najdu i původce onoho hluku. Nezabralo to moc práce, vedle zídky u kontejnerů ležela na zemi roztrhšená prázdná láhev od nejménovaného alkoholu, někdo ji evidentně musel shodit. Začala jsem se rozhlížet a pátrat po jakémkoliv sebemenším náznačce pohybu. Naneštěstí kolem byla spousta zaparkovaných aut a kdokoliv by se tak za ně mohl bez problému skrýt.

„Haló? Je tu někdo?“ Můj hlas se chvěl víc, než bych byla ochotná přiznat. Co jsem si myslela? Že by mi to NĚCO odpovědělo? Již poněkud nejistou chůzí jsem pokračovala, ale zahlédla jsem, jak se cosi mihlo tmou.

„Kdo to byl?!“ Teď už jsem skutečně vyjekla a rozeběhla se k dveřím našeho domu. Samozřejmě, jen co jsem před nimi stanula, bylo jasné, že stále ještě nemám vyhráno. Musela jsem v kabelce najít klíče. Pro ty, kteří se s dámskou kabelkou ještě nesetkali, je to takový malý vesmír, ve kterém se vyskytuje všechno a nic. V té mé se tedy vyskytovala sluchátka nebo propiska, ale ani za nic jsem nebyla sto nalézt klíče. To, že se mi strachem chvěly ruce, tomu samozřejmě nenapomáhalo.

S hrůzou jsem zjistila, že podivný šustivý zvuk, který vydávaly listy keře vedle domu, se přibližoval. Šlo to po mně, byla jsem přesvědčená čím dál více o tom, že zítra se v novinách bude psát o záhadném zmizení nebo nějaké rituální vraždě. Měla jsem pocit, že mi srdce vyskočí z hrudi, tak divoce bilo. „C-Co jsi zač? ...nech mě být...“ ptala jsem se onoho hrozivého monstra slabým hlasem a neměla jsem daleko k pláči. Z křoví na mne zasvítily dvě jasně žluté oči a první smrtelný děs vystřídala úleva. Spolu s očima se totiž ukázal i růžový čumáček a pár

bílých tlapek, který kontrastoval se zbylým temně černým kožíškem. „Kočka...“ vydechla jsem úlevně a dřepala si. Najednou byla vysvětlena ona shozená láhev i stíny. Pomalu jsem k ní natáhla ruku v touze navázat kontakt.

„Půjdeš za mnou, krásko...?“ řekla jsem tiše. Vždycky jsem měla ve zvyku si s kočkami povídat, nejspíš u toho znám jako blázen, ale zkrátka a dobře si nemohu pomoci. Jako by

mě toto stvoření noci slyšelo, udělalo ostýchavý krok ke mně, ale hned jak zjistilo, že mu nechci ublížit, začalo se k ruce třít a žadonit o pohlázení a podrbání. Z mojí noční můry se nakonec vyklubal splněný sen. Černá kočka, která prostě jen přišla na kus řeči, ale musela mě před tím k smrti vyděsit.

Snad dobrou čtvrt hodinu jsem ji hladila a vedla svůj monolog, nakonec jsem si ale řekla, že už bych skutečně měla jít.

„Už musím, opatruj se... a měj se hezky.“ Ještě naposledy jsem ji podrbala za ušima a ona se na mě zadívala těma žlutýma očima, ve kterých se zračilo porozumění. Skoro bych přísahala, že ještě lehce kývla hlavou, než se otočila k odchodu. Malou chvíli jsem ji ještě pozorovala mizet ve tmě, než jsem skutečně vyndala klíče a šla se schovat do tepla na chodbě.

KAROLÍNA KŮRKOVÁ, 18 let

Tajemné kroky

S manželem jsme se rozhodli, že si pro společný život nejdříve pořídíme menší byt a pak se časem uvidí, co bude dál. V inzerátu jsem jeden vhodný našla. Moc se nám líbil. Měl balkon a byl nedaleko od centra města. Měli jsme oba dva celkem dost naspořeno a ze svatby jsme taky přeci jen něco dostali. Nic nám tedy nebránilo si vysněný byt koupit.

Již při první prohlídce jsme přesně věděli, že to je to pravé hnízdečko lásky pro nás jako stvořené. Přestěhovali jsme se tedy do krásného bytu, jenže už první den při nastěhování byl ve mně takový zvláštní pocit. Cítila jsem, že něco není zcela v pořádku. Byl tu takový vydýchaný vzduch, i když jsme měli okna neustále přiotvěřená. Pomyslela jsem si, že to bude možná tím starým nábytkem, který tu je ještě pořád od původních majitelů bytu. Byly to velmi staré kousky nábytku z přelomu 30 a 40. let, velmi zachovalé a elegantní.

Byt po našem kompletním nastěhování věcí ihned prokoukl, už nepůsobil tak smutně. Pár dní uplynulo a my jsme tady žily celkem spokojeně. Na své první dojmy po nastěhování jsem ihned zapomněla. Jenže jedné noci jsem tvrdě spala, když najednou mě probudil velmi zvláštní zvuk. Zřetelně jsem slyšela kroky, takový lehký cupitání. To je určitě zloděj! Napadlo mě v tu chvíli. Rychle jsem rozsvítila, vzala do ruky mobil, vyskočila z postele a prošla celý byt. Nikoho jsem neviděla a vše bylo na svém místě. V tu chvíli se vrátil manžel zpět domů z firemního večírku. Podívoval se, proč ještě nespím a co to tam vyvádím. Ihned jsem mu vše barvitě převyprávěla a on mi na to jen řekl, že to byl určitě jen zlý sen. Osočila jsem se

na něho, že mi určitě nevěří. Musím říct, že jsem se trochu urazila, že mi v tomto nevěří. Copak bych si to jen tak vymýšlela? A tak jsme šli spát. Vklouzla jsem zpět pod peřinu a pokusila se usnout.

Ráno jsem však trošku zapátrala u sousedky, která tu bydlí od narození. Zeptala jsem se jí, zda neví něco o tomto bytě, kdo tam bydlel atd. Sousedka říkala, že tam moc dlouho nikdo nevydrží, o bytě se říká, že je prokletý. První majitelé byli Židé. Byla to moc hodná rodina, ale nacisté si je odvedli přímo z jejich bytu v květnu 1943. Bylo jí zrovna necelých 6 let. Ale na ten den si moc dobře pamatuje. Oni byli velice bohatí lidé a ve společnosti měli dobré postavení. Dlouho odolávali útlaku německé společnosti, ale nakonec to přijít muselo. Přišli si pro ně chudáky. Pak tu dlouho nikdo nebydlel. A všichni ostatní tu byli jen krátkou dobu a pak se stěhovali pryč.

Následující noc se dělo to samé. Manžel mi jemně zatřásl ramenem, aby mě probudil. Celá rozespálá jsem jen zamumlala, aby mě nechal spát.

„Já to snad slyším taky,“ řekl potichu a mě hned došlo, co myslí.

Kroky se stále ozývaly. Nebyly moc hlasité, ale byly slyšet zřetelně. Manžel vstal z postele a prohledal kompletně byt a nic. Původce podivných zvuků neobjevil.

Ráno jsem přemýšlela nad tím, co bude dál, zda zůstaneme nadále v bytě, kde straší. Po pár dnech mě starosti však upustili, cupitání najednou ustalo a my jsme to vypustili z hlavy. Jednoho slunečního odpoledne, kdy jsem k sobě pozvala tu sousedku na kávu, zmocnil se mě takový zvláštní pocit, ale velice příjemný. Povíдали jsme si dál a já uslyšela jakýsi hlas, znělo to zcela zřetelně:

„Podívej se do komody!“ Bylo to velice zvláštní a za chvíli se vše opakovalo znovu. Svěřila jsem se s tím sousedce. A ta mi řekla, ať se tam společně podíváme. Na nic jsme tedy nečekaly a šly se podívat do obyčejného pokoje.

V rohu stála komoda, když jsem ji otevřela, zpočátku jsem neviděla nic zvláštního, ale pak jsem si přeci jen všimla. Objevila jsem tajnou zásuvku. Byla v ní ukryta dřevěná šperkovnice. Překvapeně jsme se sousedkou na sebe podívaly. Když jsme ji otevřeli, nevycházely jsme z údivu. Byly tam fotky židovské rodiny a na některých dokonce naše sousedka jako malá holčička. Rozplakalo jí to, byla dojatá, zase se jí vybavily všechny ty hezké i nehezké vzpomínky. Ale to nebylo všechno, co šperkovnice ukrývala. Byly tam šperky, hodinky, bankovky. Náš objev měl bohužel neradostnou minulost, jak jsem řekla na začátku.

Napadlo mě, že někdo z té rodiny si určitě přál, aby poklad byl nalezen a uložen do správných rukou. Jenže nikdo z rodiny se bohužel nevrátil živý. Stálo mě to mnoho úsilí, abych našla jejich příbuzné, jenže nikdo již nežil. A tak jsme se s naší sousedkou rozhodli, že onen poklad darujeme židovské obci v Praze. Od té doby se v našem bytě již nebojím, není se čeho bát. Cupitání navždy utichlo. Občas, když si vzpomenu na osud rodiny, která zde žila, zalesknou se mi v očích slzy. Navzdory jejich osudu si myslím, že již odpočívají v pokoji a my jsme tu s manželem konečně šťastni. Věřím, že něco mezi nebem a zemí skutečně existuje, ten poklad, který jsem tu našla je toho důkazem...

NIKOLA PUŠKÁROVÁ,
kategorie dospělých

„Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“



A protože chceme potěšit srdce Tomovi a jeho rodině, využijeme ohromného daru hudby a zpěvu. To jsou slova, kterými zahájili moderátoři Jana Adámková a Petr Brhel benefiční varhanní koncert, který se konal 5. března 2017 ve Slavičíně.

Orel jednota Slavičín, župa Velehradská a Mons. Marián Dej se svou farností zorganizovali koncert na podporu Tomáška Németha, trpícího Duchenneovou svalovou dystrofií. Za přítomnosti starosty Orla ČR Stanislava Juránka a hejtmána Zlínského kraje Jiřího Čunka, který nad koncertem převzal záštitu, si přítomní ve zcela zaplněném kostele vyslechli skladby v podání umělců nejen z různých koutů naší vlasti, ale i ze Slovenska. Vystoupili Šárka Končická, Roman Bajzik, Marie Humpolová, Eliška Münsterová, Jiří Šon, Veronika Šebáková,

Kateřina Oškerová Machovská, Dominik Šuráň, Martin Mikulka, Irena Čápková, Janko Siroma a Jiří Kopečný. Hudbu střídal mluvené slovo a vystoupila také MUDr. Marie Turčínková, která kromě toho, že je dlouholetou členkou Orla, byla také primářkou nemocnice ve Slavičíně.

Byl to nádherný večer, plný sounáležitosti. Při závěrečném zpěvu „Bože, chválíme tebe“, který byl v režii Mons. Mariána, ukápla nejedna slzička. A jen tak mimochodem... vybralo se 31.321,- Kč. Děkujeme moc! M. MACKOVÁ, foto V. NOVÁČEK



Vážení a milí, bohužel není v našich silách navštěvovat všechny akce, které na podporu našeho Tomáška organizujete. Ale jsme informováni, sledujeme orelské webové stránky a jsme takřka on-line s p. Mackovou. Nesmírně si vaší pomoci vážíme a děkujeme každému z vás.
HANA NÉMETHOVÁ

Pozvánky na akce žup a jednot

- 13. 5. Jarní šachový turnaj, Turnov, info na <http://orelturnov.sweb.cz>
- 27. 5. Soutěž Orla župy sv. Zdislavy v lehké atletice nejen pro děti a mládež hřiště Gymnasia v Semilech od 10.30 hod. informace: tel. 739 911 157, e-mail orel.semily@seznam.cz
- 8. 4. Stolní tenis družstva kvalifikace + otevřený turnaj, Lomnice nad Popelkou, info: zupa.sv.zdislavy@orel.cz, tel. 732 943 265
- 22. 4. Orelský turnaj v kuželkách, Nový Bor, 4členná družstva bez rozlišení + jednotlivci, informace: zupa.sv.zdislavy@orel.cz, tel. 732 943 265
- 10. 6. Soutěž ve fotbalových dovednostech, kvalifikační kolo, Semily, informace Bohdana Tichá, tel. 739 911 157, e-mail orel.semily@seznam.cz.
- 14. 5. Mariánská štafeta župy Sedlákovy a Svátek matek, Kuřim, benefiční koncert na podporu Toma, vystoupí Cantore Domini a Pavel Helan, celodenní akce, informace M. Macková tel. 608 977 067

Z deníčku lázeňské švihačky

Pokoj a pokojská

Jednolůžkový pokoj mi dával naději na odpočinek a dobrou pohodu na spaní, což ovšem hned ráno vyvrátila postel s nejtvrďší matrací, jakou jsem kdy viděla. Tuto jsem bohužel i dost cítila. Hlavně na svých zádech. Ale přijala jsem tuto skutečnost s pokorou jako součást terapie. No nic, první noc se nevyvedla, vyspím se tu další. Jenže jsem nějak zapomněla doma nechat nejen počítač, ale i svůj bio rytmus a do pozdních nočních hodin, nebo spíše na hranici noci a rána, jsem vyřizovala pracovní věci. Úkoly, poštu a nevěřili byste, kolik lidí vám v tuto hodinu odpoví na facebooku. Nicméně s nadějí jsem se uložila. Můj chabý spánek vyrušilo přesně v 5.07 cvakání, které se ztichlou chodbou neslo celkem hlasitě.

Cvak... cvak... a jako by vzdalující se ... cvak... cvak. Beztak ten zvuk znáte. Určitě jste někdy v supermarketu narazili na vozík s takovým tím vyšmajdaným kolečkem. Rámus dělá, že se všichni otáčí, tlačit se to nedá, když košík naplníte, nadřete se jako kůň.... Tak to paní pokojská a uklízečka v jednom přišla na šichtu a tlačila svoji



káru. Po všechny následující noci jsem nepotřebovala budík. S pravidelnou přesností brázdila ránem temné chodby, a když jsem ji viděla s vozíkem plně naloženým od prádla po vysavač, přišlo mi jí líto. Ráno mezi 5.05 a 5.11 bez tohocvak, cvak.... by ani nebylo ránem. Časem jsem si zvykla a dokonce už i vyčkávala, kdy pokojská „vyjede“ na svoji trasu.



Až jednou, téměř před mým odjezdem jsme se daly do řeči, začaly jsme u zdraví, přírody, rodiny, práce a končily u politiků a vlády celého světa. Sama začala o vozíku, který dělá rachot. Prý že se diví, že si nikdo z ubytovaných nestěžuje. Už o nový pracovní kočár žádala, ale znáte to, vedení neslyší. Ani kolečka prý nevyměnili.

Pralo se to ve mně dlouho. Jsem osoba nekonfliktní a vyjdu téměř s každým, ale když jde o pomoc bližnímu.....Zkrátím to. Když jsem ji naposledy před svým odjezdem potkala, řekla mi: „Vím, že jste to byla vy, budu mít nový vozík. Děkuji. Za všechny, co budou na tomto patře ubytovaní.“

Mně ještě na odchodu doprovázelo to vzdalující se....cvak...cvak...

Vana č. 22

Uhličitou koupel tady máme úplně všichni. Bez ohledu na diagnózu. Je jich tady celé patro a v určitý čas se tady schází stále stejná parta. My, co jsme nastoupili ihned po novém roce, jsme byli po týdnu, kdy se dostavili další lázeňští hosté, hotoví „mazáči“. Každého nového stoprocentně poznáte – v ruce drží papíry s rozpisem procedur, a pokud se někoho přímo nezeptá, stává se z něj Kolombo a hledá svoje číslo dveří, kam má právě dojít. Pro starší ročníky je

první den celkem stres. Většinou jim rádi ti zběhlejší poradí. Ne tak Šprýmař. Tak jsme říkali chlapíkovi, který svoji příslušnost ke svému městu nezapřel. Jeho typická kratka ostravština byla roztomilá, povahou byl fakt veselá kopa a na dokreslení člověka jako celku - byl velký. Hodně velký. Šachta, kde dělal, ho musela být plná.

A to takhle jednou po obědě sedíme na řádku na chodbě, každý před svými dveřmi, před svojí vanou a nikomu se nechce ani moc povídat. Zpozorněli jsme ve chvíli, kdy do chodby vstoupila mladší křešká žena, hledající svoje „poprvé“.

Rozvážným krokem postupovala chodbou, list papíru



v ruce a pečlivě čtoucí informace na každých dveřích, se pomalu přibližovala. Když s úlevou dosedla vedle Šprýmaře, nevěstilo to nic dobrého. A taky že jo. „Pani, kolikátka mate vanu?“ „Tady ty dveře, číslo 22“. Čekali jsme, co přijde. „Tak to je dobře,....bo dvacetdvojka je dvojvana a dnes deme spolu“. Následovalo hrobové ticho a vypadlo to, že lékaři na jejím srdci nedávno pracovali marně, neboť se o ni právě pokoušel infarkt... . Očividně si oddechla až v momentě, kdy už někteří nevydrželi a spustili lavinu smíchu.

Pohádkový dědeček

Pohled na pobyt v lázních se mi rychle zredukoval na dlouhé chodby a dlouhé čekání. Čekání na cokoliv. Na procedury, na léka-



ře....ale právě ty dlouhé chodby a nadbytek času na nich strávených, odkrýval velké možnosti na pozorování. Běžných, ale i výjimečných situací.

Zleva přichází dědeček. No, přichází....šourá se se starými berlemi v nových papučích, na krku kabelku a v ní všechno, co si myslí, že bude ten den potřebovat. Nejde poznat, zda ohnutá záda patří k věku, nebo povolila páteř pod tíhou nákladu kabelky. Bělovlasý s laskavým úsměvem ve tváři. Moje zhmotněná představa o pohádkovém dědečkovi.

Zprava přichází malá drobná uklízečka. No, přichází....spíše zápasí s něčím velkým a při tom se i trochu posouvá. Vleče vysavač i když chvílemi vypadá, že je to přesně naopak. Zajímavá dvojice. Předemnou se potkávají a ať už si ji dědeček spletl se

zdravotním personálem, nebo viděl pouze stéblo, kterého se v tu chvíli mohl chytit, paní oslovil: „Prosím vás pěkně, nevím kam mám jít, moc těm papírům nerozumím a je to tady všechno takové rozlehlé, poradíte mi prosím? Už jsem tam měl být. Hodně spěchám?“ Poslední věta vykouzlila úsměv na všech tvářích, i na těch, co dělaly, že se jich nic netýká. Paní uklízečka bez řečí a zbytečného vysvětlování trasy složila svůj náklad tak stranou, jak jen to šlo, obrátila se o stoosmdesát stupňů a pomalu vedla dědečka tam, kam potřeboval. O chvíli později ta stejná chodba. Zleva usměvavá drobná uklízečka, zprava mladá štíhlá dáma, ověšená zlatem, padnoucí kostýmek, lodičky vysoké jak chůdy, přísný výraz dodávaly obličej kvalitní brýle, zkrátka typ ženy, za kterou se otáčí všichni. Muži mlsně, ženy závistivě. Když ne ředitelka lázní, tak top manažerka jistě. Na naše pozdravy neodpovídala, ale hned spustila na usmívající se uklízečku. „Kde jste byla? To nemůžete takhle tady nechat vysavač a klidně si někam odejít. Jste tady za pořádek zodpovědná...“ Ani nečekala na odpověď. Kráčela středem chodby dál. Ani my, přihlížející jsme neměli šanci cokoliv říci. Ale my víme...., ona ví.....a hlavně ON ví. Jednou nám to sečte všem.

S blondýnou u výtahu

Přiznám se, že vtipy na různé skupiny lidí, ať už souvisí s vizáží nebo povoláním, nemám ráda. Omlouvám se, ale uznejte sami....

Budova, kde jsou veškeré léčebné procedury má dvě patra a je spojena s ubytovacím pavilonem krytým krčkem. Největší frkot je vždycky dopoledne mezi suterénem a druhým patrem léčebného pavilonu. Tak si tak hezky stojím u výtahu v přízemí, čekám na přivolaný výtah a v tom si to připlouží zmíněná blondýna. Ptá se: „Kam jedete?“ Po pravdě odpovím: „Jedu až nahoru“. Její rada mě dostala: „No ale to musíte jít do baráku vedle, tento výtah jede jenom do dvojky“. Nebyla jsem schopna odpovědi.

Hluboce se paní omlouvám, pokud při pohledu na mé strhané a unavené tělo pochopila moji odpověď tak, že bych ráda vystoupala nahoru, hodně nahoru. Až k branám nebeským. Ale to by nesvedl ani ten výtah vedle v baráku, co jel až do šestky.

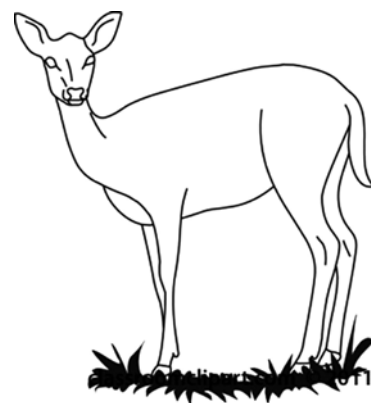
Závěsový odposlech

Po prvním dni jsem si sama pro sebe procedury rozdělila na zátěžové a relaxační. Určitě nemusím popisovat rozdíl mezi nimi a už vůbec ne to, které jsem si oblíbila. Ležím ve své kabině z vlajících závěsů a kromě rajske hudby, která má umocnit relaxační prožitek slyším i rozhovor od vedle. Nejde neposlouchat. Když je něco poprvé, cítíme obavy, nejistotu, možná i strach z toho, co přijde. Vy, já i ta nová paní, co přišla mezi závěsy. „Vy jste tu poprvé?“ Vznese zbytečný dotaz sestry s viditelně letitou praxí. „Ano“, špitla žena. „Tak,...stáhnout gatě, lehnout, nadzvedneme jednu stranu, druhou, zařevme, rouháme se, uvolnímea máte to na 20 minut,“ vychrčila jedním dechem sestra. „A proč jako řveme a rouhá... áááááá... ježšímarja....“.

Parafín, šedesát stupňů horký, dělá své.

Přišla

O uhličité koupeli jsem už psala. Je to nejkrásnější chvílka dne. Úplný relax. Ležíte v teplé vodě, obrůstáte bublinkami a úplný luxus je výhled do lesa z velkých prosklených oken. Žádná cesta jen příroda. Určitě na jaře by byl výhled krásnější, ale i v zimě mají holé stromy svoje kouzlo. Den co den



jsem pozorovala, který kmen se pod tíhou námrazy ohýbá víc a víc, kolik potravy zbývá na keřích ptákům a zda v nově napadeném sněhu budou stopy nějakých zvířat. Den co den stejný pohled ... a najednou jsem ji uviděla. Kráčela rozvážně, pomalu a směrem k mému oknu. Nebyla dál než pět metrů, hleděla na mě, až jsem se v první chvíli za svoji nahotu začala stydět. Ale ona mě nikde nepomluví. Chvilí jsme si

hleděly do očí, pak se otočila a jak pomalu přišla, tak odešla. Krásná srnka. Odpoledne jsem posbírala zbytky chleba, vydrhla pár supermarketových jablek, co dostáváme ke svačině a odnesla to do lesa pod moje okno. Druhý den bylo všechno pryč. Stop přibýlo a já věřím, že si pro večeri přišla ta moje. Víckrát jsem ji už neviděla.

Terapie neúčinnější

Poslední den. Téměř všechny procedury mám za sebou, dnes už jen samý relax, válení, koupání a práci na mě odvedou ruce jiných a stroje. Těším se domů. Každé setkání mi do života vnese poznání. Za měsíc jsem vyslechla desítky příběhů. Od čtyřicetileté zdravotní sestry z dětské onkologie, od muže, který ve vteřině přišel o manželku i dceru, od dědy, co našel smysl života ve svém vnukovi, od hokejového trenéra, který zkolaboval přímo na zápase, od kuchařky ze školní jídelny, od právníka ve výslužbě i od babičky v nádherných letech, co už si ani nepamatuje, čím vším v životě byla a která cestu 70 kilometrů do lázní vnímala jako cestu na konec světa. Život dává i bere. My všichni tady máme jedno společné. Nedostává se nám zdraví. Nedostatkové zboží. Je vyprodáno. „Zdraví nekoupíš, choroby neprodáš“, vybavuje

se mi jeden slogan, beztak přečtený kdysi kdesi v nějaké čekárně. Mnozí z těch, co se na měsíc stali zdejšími, byli na pokraji smrti, ale lékařské týmy je různě komplikovanými zákroky vtáhli zpátky do života. Přicházející smrt vystřídal život.

Pro dnešek mám hotovo, kontrola u doktorky je také za mnou, už se vidím na pokoji. Asi začnu pomalu balit, jedu sice až zítra, ale jsem natěšená na odjezd jak malé děcko.

Cesta k mému pokoji č. 508 je pořád stejná – jedna dlouhá chodba, otočka doprava, druhá dlouhá chodba, výtah nebo dlouhé schody. Kráčím tím jedním velkým mraveništem, kde se kříží cesty všech, co se snaží včas vyhledat to správné místo té správné procedury. „Dobrý den“ (pán z jídelny od vedlejšího stolu), ... nohy mi setrvačností šlapou a já přemýšlím o posledním rozhovoru s paní doktorkou,....., „ahoj“ (Jitka, chodily jsme spolu na kafe)co že to říkala? Konec únavy a zlepšení až za čtrnáct dní? To jsem si myslela, že odpočívat budu tady a zatím..... „dobrý den“ (paní lázeňská, moc hodná ženská)...ale je fajn, že hodnoty mých vnitřních orgánů se stáhly téměř do normálů. Sama jsem zvědavá, jak dlouho mi vydrží zde nastavený režim po té, co

mě toto zařízení vyvrhne do běžného života. Zná se, slibovat sama sobě umím..... no, ale snažit bych se měla....jenže když já ten kolotoč potřebuji....ale zdraví mám jenom jedno. Uvidíme.

Výtah už mám téměř na dohled, ale tak nějak podvědomě cítím, že něco je jinak. Něco je špatně. Na konci chodby vidím shluk lidí, u země se míhají červené kombinézy záchranářů a já mám pocit, že mi srdce vyskočí. Není kam uhnout, zvolňuji krok a opatrně míjím ležící drobnou křehkou a nehybnou paní z pětsetdvanáctky, míjím rozložené blikající a kvilující přístroje snad z celé sanitky, míjím i pohozenou injekční stříkačku s obrovskou jehlou, jejíž hrot se bezpochyby dotkl srdce. Pomalu odcházím a před očima se mi míhají přesné a koordinované pohyby záchranářů, za které by si zasloužili kromě obdivu i potlesk. Jen na zlomek vteřiny jsem spatřila tvář ženy a ten výraz ...byl jiný, než jsem denně vídávala na chodbě, když jsme se zdravily. Ten výraz jsem měla před očima i když bylo slyšet sirény odjíždějící sanitky. Smíření, lehký neznamenný úsměv... jako by viděla druhý břeh, světlo, otevřenou bránu, přijímající náruč. Večer jsme se dozvěděli, že život vystřídala smrt. V tu chvíli se mi dostalo terapie neúčinnější.

M. MACKOVÁ

Kulturní rada Orla ČR vyhláší fotografickou soutěž

**„Můj
nejlepší
přítel“**

UZÁVĚRKA 31. 8. 2017

Fotografie zasílejte v elektronické podobě (min. 2,5 MB) na adresu redakce@orel.cz. Vždy uveďte jméno a příjmení, adresu, věk a telefonní kontakt.

Účastník soutěže souhlasí s užitím fotografie pro potřeby Orla.

**Kategorie:
do 14 let
15–18 let
19 a starší**

Z činnosti žup a jednot

Orlíkoviny - Mikuláš, čert a anděl slavil s Orlíky

Mikuláš s čertem a andělem přišel k vyškolským Orlíkům o den dřív. I když už jsem dospělá, moc jsem se na ně těšila, protože jsem věděla, že budou rozdávat dobrou náladu a bude veselo. Orlíkoviny zahájil starosta Orla Jaromír Zbořil, který všechny Orlíky a jejich rodiče přivítal. Funkce moderátora Orlíkovin se výborně zhostila naše skvělá trenérka Janička Szabová (čerstvá držitelka ceny Jana Hona), která po celou dobu bavila Orlíky tancem a vtipnými soutěžemi. A tak se tancovalo, pělo, ale také dovádělo. Čert se snažil chytit nějakého Orlíka do pytle, ale Orlíci běh trénovali, tak čertovi rychle utekli. Ty Orlíci, kteří čertovi moc nevěřili, vzal za ruky hodný Anděl a předával jim odvahu. Nejtajemnější byl Mikuláš. Mnoho Orlíků přemýšlelo, z které krajiny k nim dorazil. Když se Mikuláš svezl v tanečním vláčku, bylo jim jedno, jestli se spustil z nebe, nebo přiběhnul z jiné planety, zapomněli na to a bavili se s ním. A tak se bavili. Orlíci – gymnastky, které na svém vystoupení dokázaly sobě, rodičům i všem ostatním, že jsou šikovné a předvedly krásné čertíky, kotouly i stojky. Bavili se rodiče, kteří rádi viděli své děti hravé a šťastné. Bavili se trenéři a jejich svěřenci, protože jsou všichni super partáci.

Nesmím zapomenout, že Orlíci na sobě po celý rok pracují a jezdí po závodech, a tak si zaslouží vyzvednout a ohodnotit. Proto Mikuláš, čert a anděl využili této příležitosti a rozdávali všem Orlíkům (i neorlíkům) dárečky a těm nejpilnějším mimo jiné překrásné žluté čepičky, které háčkovaly a pletly trenérky, maminky a babičky (moc jim za to děkuji). Orlíkoviny jsme pořádali druhým rokem a věřte, pro mě to byl neopakovatelný zážitek.

ANNA MÁLKOVÁ

Slavičínští besedovali o Rusku

V úterý 13. prosince v podvečer uspořádali slavičínští Orli v klubovně Orlovny besedu o Rusku s lékařkou Dr. Alenou Potapenko. Tato lékařka působí v Městské nemocnici Slavičín a její manžel jako lékař v nemocnici Milosrdných bratří ve Vizovicích. Besedy se zúčastnila i dcera a rodiče. Rodina je s bydlením i životem v České republice velmi spokojená. Tatínek to krásně vyjádřil slovy: „jsem rád, že naše dcera žije v tak pěkné zemi, kde jí vlídně a srdečně přijali“. Svůj výklad, s poměrně dobře zvládnutou češtinou, doplnila projekcí videa, ve kterém byl zpracován přehled všech oblastí rozsáhlé Ruské federace. Lékařka se narodila na Sibiři v dalekém Jakutsku, odkud se pak v útlém dětství přestěhovala a lékař-

ství studovala v Moskvě. Ke konci besedy došlo i na zpěv ruských písní, které si někteří účastníci zapamatovali ze svých školních let.

MARIE HLAVICOVÁ, Slavičín

Brána k druhým

Drnovičtí Orlíci se se již druhým rokem zúčastnili soutěže Brána k druhým. Jedná se o soutěž, do které se mohou hlásit skupinky dětí, které nemyslí jen sami na sebe, ale pomáhají potřebným lidem, starají se o pořádek ve svém okolí, rozdávají svou tvořivost radost druhým, všímají si přírody a pečují o ni nebo třeba pořádají veřejnou sbírku. Orlíci takovou skupinkou jsou. Do



5. ročníku soutěže nás naše vedoucí Ivana Frybortová přihlásila s těmito aktivitami:

- Veřejná sbírka na opravu věže kostela Nejsvětější Trojice v Drnovicích
- Podpora projektů Adopce na dálku (Keňa – Zawadi, Indie – Santhos) – na jarmarcích prodáváme své výrobky a získané finanční prostředky zasláme do Keně a Indie
- Podpora sdružení Archa community – finanční podpora a účast Orlíků na letním táboru pro handicapované (jako asistenti)
- Podpora dětí z Dětského domova v Hodoníně u Kunštátu – z výtěžku z Mikulášské besídky dětem nakupujeme vánoční dárky
- Tříkrálová sbírka (Orl zajišťuje sbírku již 8 let)
- Ochrana přírody – jarní úklid lesa a adopce žely uhliřské ze ZOO Brno





Do soutěže se přihlásilo 20 týmů z celé České republiky. Projekty hodnotila sedmičlenná porota. Nyní krátká citace z dopisu koordinátorky soutěže Brána k druhým: „Všechny přihlášené týmy ukázaly, že jsou schopné vymyslet a uskutečnit úžasné věci, které pomáhají druhým. Tím víc Vás určitě potěší, že se právě Váš tým ocitl mezi nejlepšími (pět týmů s nejvyšším počtem bodů plus zvláštní cena poroty)“. „Zvláštní cena poroty: Orlíci, Orel jednota Drnovice – tým malých dětí, které se dlouhodobě věnují velice pestré charitativní a jinak užitečné činnosti, která přesahuje dalekosáhle standardní náplň orelského oddílu.“

Vítězství v takové soutěži nám udělalo obrovskou radost. Slavnostní setkání proběhlo v Praze 9. prosince 2016. Na setkání však mohlo jet pouze osm dětí. S ostatními výherními týmy jsme se sešli na Václavském náměstí „nad koněm“. Samotnému slavnostnímu setkání v Národním technickém muzeu předcházela mimo jiné také exkurze v Českém rozhlase, kterou jsme si opravdu užili. V rádiu JUNIOR jsme si mohli vyzkoušet, jaké je to stát se moderátorem nebo hostem pořadu pro děti. V Národním technickém muzeu se odpoledne sešlo 6 vítězných týmů. Týmy a jejich projekty postupně přestavil známý herec a moderátor Petr Vacek. Všichni vítězové soutěže získali nejen diplom, krásné knížky a hry, ale především pomyslný klíč k bráně k druhým. S Orlíky zde byla také natočena reportáž

televizí NOE, kterou můžete shlédnout na <http://www.tvnoe.cz/video/11817> (o soutěži se hovoří v necelé 9. minutě Zpravodajských Noevin). Na závěr setkání jsme si prohlédli všechny skvosty, které se v Národním technickém muzeu vystavují. Celý den se nám velice líbil a užili jsme si ho. Z výhry v soutěži máme upřímnou radost a děláme všechno pro to, abychom se do dalšího ročníku soutěže mohli přihlásit i letos.

NICOL SEDLÁČKOVÁ,

Jednota Orel Drnovice (u Lysic)

Orelský karneval

V neděli 29. ledna 2017 se konal na Orloně ve Starém Městě již třetí ročník karnevalu pro všechny děti. Ten letošní měl námořnické tématické zaměření.



Po oficiálním zahájení starostkou naší jednoty Dagmar Zálešákovou, připlul kapitán i se svou lodí a zábava začala. Všichni námořníci, piráti, princezny, víly, klauni, kovojojové, kočky, čerti, fotbalisté, kominíci, makové panenky, loupežníci, andělé, indiáni, tučňáci, čarodějové, berušky, králíci pejsci, vojáci, kuchařky, šašci, včelky, skřítky, myšičky, zajíci, tanečnice a další pohádkové bytosti, prošly napřed krásně nazdobenou pohádkovou bránou. Pak následoval rej masek při hudbě, tanec, pohybovky a ukázovačky. Nechyběly ani soutěže a hry, při kterých asistovaly děti z oddílu „Rekreační sporty“, převtělené do pohádkových postavíček „Macha a Šebestové, námořníků a pirátů“. Všechny děti obdržely jako památku na karneval diplom, kde byl napsán název jejich masky. Pro děti byla připravena bohatá velká tombola. Všechny 116 přítomných dětí si mohlo vybrat jednu pěknou věcnou cenu, která se mu líbila. Kdo byl unaven tancem a hrami, mohl využít dětský koutek se skluzavkami, tunelem, bazénkem s kuličkami a indiánskými stany.

Akce se vydařila, o čemž svědčí stoupající zájem dětí, které rodiče přivedli. Poděkování patří nejen sponzorům za ceny do tomboly, ale také všem nejmenovaným pořadatelům a jejich pomocníkům, kteří přiložili ruce k dílu a vytvořili pěkné prostředí a zájem pro hladký průběh celého karnevalu.

ZÁLEŠÁKOVÁ DAGMAR,
starostka jednoty



Tříkrálová sbírka v Drnovicích u Lysic

Začátek roku je již tradičně pro Orlíky spojen s Tříkrálovou sbírkou. Letošní koledování bylo opravdu náročné. Při teplotě mínus 21 stupňů to nebyla žádná legrace. Mnozí obyvatelé Drnovic se divili, že jsme vůbec vyrazili do terénu. Ale Orlové přece vydrží všechno! Velkým překvapením a radostí pro nás byl výtěžek z Tříkrálové sbírky. Vybralo se rekordních 45.858 Kč! Prostě paráda. Velké poděkování patří nejen dětem za jejich koledování, ale samozřejmě všem, kdo do zapečetěných pokladniček přispěli.

Ing. LUCIE HÁJKOVÁ,
místostarosta Jednoty Drnovice

ANINKA BURYŠKOVÁ, nadšená orelka z Orlice

Příběh Anny Buryškové, roz. Kylarové, není kapitolou z velkých dějin ani životem plným medailí za zásluhy, ale obyčejným příběhem skromného člověka, který celým svým srdcem žil a pracoval pro Orlu. V souvislosti s orlickým Orlem mi nyní dovolu, abych z pozice vnuka spolu s bližními krátce vzpomínal na svoji babičku.



Anince byly sotva dva roky, když orlové z Orlice a Kunčic položili 13. 10. 1933 základní kámen pro stavbu vlastní budovy.

Orlovna postavená z darů a dobrovolné práce bez úplaty byla již v létě následujícího roku slavnostně otevřena. Orlové, kteří se do té doby věnovali hlavně ochotnickému divadlu a hrávali zejména v hostincích u Svobodů a Adamců, měli konečně vlastní „divadelní sál“. Nejstarší vzpomínky Aninky Kylarové se váží právě k divadelní éře orlického Orla, neboť její tatínek Bohumil Kylar byl často obsazovaným ochotníkem. Babička vzpomínala, jak někdy i brečela, když tatínkovi v nějaké roli na jevišti ubližovali. Jako žačka chodila Aninka do Orla cvičit. Velkým vzorem pro ni byla její teta a křestní kmotra Marie Motyčková, roz. Faltusová, která byla orelskou náčelnicí. V tomto období se Anince do paměti nesmazatelně vrylo staré orelské heslo, V srdci víru – v paži sílu – v myslí vlast!, které bylo napsáno na zdi orlovny a které později často citovala a svým životem rovněž naplňovala. V roce 1942 byla činnost Orla zakázána, orelský majetek zabaven a orlovna na Orlici proměněna na skladiště. Po válce byla činnost Jednoty čl. Orla na Orlici obnovena a v orlovně neprodleně opravena poničená podlaha. Z orelské kroniky se dále dovídáme, že se babička jako patnáctiletá slečna účastnila valné hromady konané 26. 1. 1947 a zhostila se úlohy vedoucí žaček. Žel po únorovém převratu byla činnost Orla opět pozastavena a orlovna na Orlici po posledním cvičení v dubnu 1948 znárodněna. Nadále však sloužila ke kulturním a tělovýchovným účelům.

Velkým mezníkem v životě babičky byl rok 1954, kdy se provdala za Jaromíra Buryšku, se kterým v následujících letech vychovala 3 děti. Svatebnímu dni předcházela dramatická událost, když během přípravy na ples vyhořela „bývalá“ orlická orlovna, což babička těžce nesla. Pamatuji si velmi živě, jak na přelomu tisíciletí vyběhla z domu a vyděšeně sledovala záři na noční obloze, když hořela stodola na orlickém teletníku. Měla velké obavy, že orlovna znovu hoří a směr ohnivé záře ji ve strachu jen utvrzoval.

Po převratu byla v roce 1990 obnovena činnost orelské jednoty na Orlici a budova orlovny v rámci restitucí vrácena v létě 1992. Svůj zásluhný díl na obnově měli i babička s dědou, kteří se v prvních letech velmi angažovali. Děda Jaromír byl v přípravném výboru, stal se hospodářem a do orelského fondu dával první vklad.

Po celý svůj důchodový věk chodila babička do Orla na cvičení žen. Nejsou tomu ani dva měsíce, když pravila: „Byla jsem vděčná za možnost cvičit, protože jsem byla dlouhodobě nejstarší, kazila jsem věkový průměr. Ke konci jsem si už moc nepopovídala, protože jsem ztrácela sluch a holky jsem neslyšela, ale cviky jsem dokázala odezírat.“ K tomu její sestra Bohumila Svobodová dodává, že žabákem přeskákala klidně i celou tělocvičnu.

Na babičku vzpomíná i její poslední cvičitelka Lída Moravcová: „Veselá, vtipná, obětavá, vždy všude včas. Do cvičení chodila pravidelně, za každého počasí. Přijížděla na kole, pouze v zimě, když to klouzalo, přišla pěšky. Naposledy s námi cvičila 21. 11. 2016, kdy jsme jí blahopřáli k 85. narozeninám.“

Marie Brandejsová, starostka Orlické župy, vzpomíná takto: „Zapojovala se, kde bylo třeba. Ještě loni na jaře pomáhala s mytím oken, o plesech pomáhala s přípravou jídla na večere a během plesu byla v kuchyni. Já jsem znala vaši babičku jako spravedlivého a skvělého člověka, s neustálým úsměvem. Ta se snad neuměla na nikoho ani zlobit.“ Byly to možná právě orelské hodnoty a ideály, které udržovaly babičku tak dlouho v dobré fyzické i duševní kondici. Jen v loňském roce se zúčastnila orelského setkání seniorů na Svatém Hostýně, se svými dcerami

vyrazila na národní pouť do Krakova a Čenstochové, se svou sestrou absolvovala duchovní obnovu v Janských Lázních a v Brně se zúčastnila na pozvání starosty Stanislava Juránka tradičního setkání jubilentů.

Aninka Buryšková byla vitální po celý život a její rychlý odchod z tohoto světa 1. 2. 2017 překvapil nejednoho souseda. Se svou typickou svižností to zkrátka vzala nejkratší cestou do náruče Panny Marie. Poslední rozloučení v kostele na Orlici někteří účastníci dokonce označili za pravděpodobně první orelský pohřeb. Snad soudili podle smutečního oznámení s křížem z orlické orlovný, který v babičce posiloval orelskou hrdost, nebo podle smutečního projevu, ze kterého vyšla Aninka Buryšková přinejmenším jako nadšená orełka z Orlice.

TOMÁŠ BURYŠKA, vnuk

Sestry a bratři,

jak mnozí z Vás víte z našeho časopisu, převzal Orel patronát nad chlapcem, který trpí nemocí, proti které není zatím žádný lék. Tato skutečnost nás vedla k rozhodnutí, pojmout druhou orelskou pouť na Hoře Matky Boží u Králík, kterou v sobotu 17. června 2017 pořádá Orlická a Brynychovu župa, jako charitativní právě na podporu již zmiňovaného chlapce. Proto Vás všechny srdečně zveme, přijďte na naši pouť, kde bude připraveno něco malého k zakousnutí a malá drobnost ke koupi na památku. Součástí této charitativní akce bude netradiční manifestační závod, který jsme nazvali KOLOBĚH. Jedná se o soutěž dvojic, běžce a cyklisty. Běžec vystartuje v Dolní Dobrouči a cíl má na Mariánské hoře u Dolní Čermné. Po těchto asi třech kilometrech jej vystřídá cyklista, který má cíl ve 25 kilometrech vzdálených Králíkách. (stezky mimo silnici, vhodné i pro treková kola). Poslední úsek, asi 800 m dlouhý, přebírá štafetu opět běžec, který dobíhá sice krásnou alejí, ale do prudkého kopce až na vrchol na poutní místo. Startovné činí 50,- Kč na účastníka. Startovní i výtěžek za občerstvení i prodej drobností bude věnován na transparentní účet pro nemocného chlapce. Celého tohoto manifestačního závodu se mohou zúčastnit i smíšené dvojice a je možné, aby všechny tři úseky absolvoval jeden závodník. Na všech-



no (převahu kol i běžců) budou pořadatelé připraveni. Jen je potřeba zaslat přihlášky na KOLOBĚH nejpozději do 15. května na tel. 724 288 255 Vlastik Mlynář nebo email: mlynar7@seznam.cz.

Doufáme, že naši akci podpoříte svojí účastí a současně přispějete na dobrou a ušlechtilou věc. Těšíme se na vás!

S orelským pozdravem Zdař Bůh!

PETR VOLESKÝ

Mistrovství ČR žáků v chůzi

Vrcholné akce halové sezóny chodecké mládeže, kvalitně uspořádané oddílem PSK Olymp Praha, se v hale Otakara Jandery ve Stromovce zúčastnilo 50 závodníků a závodnic, tedy o 5 méně než v roce 2016. Na startu chyběli ti, kteří přešli mezi dospělé, ale přišli zase noví chodečtí závodníci. V tradičně nejlépe obsazené kategorii žáků na 3 000 m (16 účastnic) chyběla na startu loňská dráhová mistryně Sára Holečková. My, Orel Vyškov, jsme měli na startu dvě naše chodkyně Leonku Hanulíkovou a o dva roky mladší Terezku Račanskou. Podle tabulkových časů, jak byly naše holky na startovní listině uvedeny, se pohybovaly na samém konci startovního pole. Proto jsme zázraky neočekávali. Já však dobře

vím, že obě holky jsou bojovnice, zapálené pro chůzi a mohly jenom překvapit. A překvapily. Náš plán byl jít líp než před rokem, a když to bude pod 20 minut, bude to krásné, protože chodecká sezona teprve začne. Po startu vyrazila Leonka, za ní Terezka dopředu a udržovaly kontakt s první desítkou závodnic. Holky docela vnímaly naše povzbuzování a taky upravovaly svojí techniku a udržovaly si pěkně tempo až do závěrečného finišu. Zvítězila Vejšická (Atletika Jižní Město) za 17:08.99 min, druhá Zikmundová (AC Turnov) za 17:24.49 a třetí Mynářová (TJ Slezan Frýdek-Místek) za 18:03.39 min. Naše holky: Leonka čas 19:25.30 min – 12. místo, Terezka časem 19:37.40 min – 13. místo od nich nebyly daleko. Výborný výsledek. A jako trenérka vím, že systematickým tréninkem se dá zlepšit i o dvě minuty a přiblížit k těm nejlepším. Obě holky na to mají, vím to! Fyzicky i psychicky.

A ještě jedna pozoruhodná věc, kterou já moc vnímám a kterou si vážím. Obě holky doprovázely i jejich maminky. A být mámou závodícího dítěte, to není jenom tak (znám ten pocit). Před závodem mají děti v maminkách jistotu, když si zapomenou závodní boty, když mají žízeň..., mají v nich sílu, když už nemůžou a ony je povzbuzují, maminky stojí při závodě kolem atletické dráhy, zatínají zuby i nehty, jsou to pro ně nervy. Jsou na ně hrdé a radují se s nimi, když to dají, a také chlácholí, že příště to bude ještě lepší. A příště tam znova budou! Takových maminek v Orlíku znám hodně! Mámy – věrné průvodkyně svých dětí. Kdyby byly všechny takové!

ANNA MÁLKOVÁ





V Orlu Dobříš se ani v roce 2017 nudit nebudeme!

Konec roku v jednotě Dobříš patřil tradiční Vánoční exhibici. Téměř 300 dětí roztančilo dobříšskou sportovní halu a diváci se měli opravdu na co dívat! Během programu se představily všechny děti, které pravidelně navštěvují dětské i závodní kurzy v Orlu Dobříš.

Vstupujeme do nové závodní sezóny. V letošním roce reprezentuje Orel Dobříš na závodech celkem 7 závodních týmů, které soutěží v kategoriích fitness aerobiku, step aerobiku, zumbly a team show. Pro většinu týmu se závodní sezóna zahájí na prvních závodech koncem března. Poté budou závodnice jezdit téměř každý víkend na závodech po celé České republice. Jednota Orel Dobříš připravuje mimo každodenní činnosti také mnoho jednodenních i vícedenních akcí pro děti i dospělé. Pro dospělé jsme i v letošním roce připravili víkend plný

jógy, odpočinku a relaxace. Během víkendu 10.–12. března si tak mohli návštěvníci nejen odpočinout, prohloubit svoji jógovou praxi, ale také nabrat nové síly do všedních dnů.

Pro maminky s dětmi jsme na přelomu března a dubna připravili „Expedici Apalucha“, víkend plný sportu a relaxace. V rámci prodlouženého víkendu se maminky mohou těšit nejen na cvičení všeho druhu, ale také na pořádný relax. Pro děti je pak připraven bohatý zábavný program pod dohledem zkušených lektorek. A to vše v krásném penzionu se zvířátky uprostřed přírody. Nezapomínejte, že je důležité trávit čas se svou rodinou. Vyrazit tak společně můžete na jarní výlet konaný v květnu nebo se zúčastnit celorepublikové akce Závody kočárků, které se uskuteční v neděli 23. dubna. V sobotu 17. června bude pro děti připraven pohádkový den Zámek dětem. I v tomto roce je pro všechny děti připraven oblíbený příměstský tábor Sport

Camp, který se uskuteční v druhém týdnu v červenci. Děti si během dne užijí zábavu, dobrodružství a nové zážitky, zároveň ale večer mohou být opět se svou rodinou doma. KAMILA PAULOVÁ, Dobříš

Masky na lyžích

V sobotu 18. 2. 2017 jsme pořádali v Černém „U Kuželů“ karneval – Rej masek na lyžích. Počasí vyšlo, nepršelo, dokonce i sluníčko vysvitlo. Do soutěže o nejlepší masky se přihlásili děti i dospělí, někteří měli i masky „hromadné“. Třeba policajt a 2 vězni nebo Pipi a její kůň. Celkem se sešlo 45 soutěžících. Masky se předvedly porotě a divákům sjezdem ve vláčku. Porota to neměla jednoduché, protože soutěžící si vyhráli a masky byly velice povedené. Na stupních vítězů stanuly jen ty nejlepší, ale aby to ostatním nebylo líto, drobné hračky nebo sladkosti byly připraveny úplně pro každého. Den jsme si všichni náležitě užili.

JAN MAŇÁK





levnější plyn



levnější plyn pro domácnosti

levnější plyn pro firmy

levnější plyn pro továrny

Zlevněte si své účty za zemní plyn.

Využijte padajících cen zemního plynu
a ušetřete jednoduše více jak 20 %.

Nechejte si zdarma zpracovat cenové
srovnání s vaším stávajícím dodavatelem.

Stačí dva podpisy a vše zařídíme za Vás.

Klikněte na web nebo zavolejte.

Zákaznická linka SPP
800 789 789

SPP
www.spp.cz

V příštím čísle najdete:

- úspěšná orelská výprava na Zimních hrách FICEP v německém Bad Hindelangu
- vyhodnocení fotosoutěže
- to nejdůležitější z jednání Ústřední rady

... a další zajímavé čtení